

Újfolyam

42. szám

FASORI HARANGSZÓ

www.fasor.hu

A Budapest Fasori Református Egyházközség Hírmondója

2009. május

**„Mint az aranyalma
ezüstitányéron,
olyan a helyén
mondott ige.”**

(Péld 25,11)

EZÉKIEL

A Bibliaolvasó kalauz szerint június közepéig Ezékiel próféta könyvét olvassuk naponta az Ószövetségből. Többen jelezték, hogy nem értik, miről szól a könyv. Szóljunk tehát a prófétáról és írásáról.

Kr .e. 598 és 587 az ószövetségi nép Babilonba deportálása két időpontja. A próféta az első körben fogságba kerül. Könyve első felében a szabadulásban reménykedő és a jeruzsálemi templom elpusztítását elképzelhetetlennek tartó foglyokhoz, és talán áttételesen az otthoniakhoz szól kemény hangon. Mivel elhagyták az Úr tiszteletét, formálissá vált a templomozásuk, istentelenül élék mindennapjaikat, az ítéletet – ez esetben a város teljes pusztulását és a templom lerombolását – el nem kerülhetik. Fáj az Úrnak az a hűtlen elfordulás, amellyel népe elhagyta Őt, és a hűség útja helyett semmibe veszi a Tízparancsolat Igéit, a számára adott különlegesen szép életet embertelenné és közönségesse teszi. Ha meg nem térnek, elkerülhetetlen a pusztulás, és a fogságba hurcoltatás második hulláma. Miután nem veszik komolyan sem az otthoni próféták – különösen is Jeremiás –, sem Ezékiel Igéit, bekövetkezik a pusztulás.

A könyv második felében a vigasztalás Igéit hirdeti a próféta. Most már mindenki reménytelennek tartja, hogy valaha is lesz szabadulás. Ezékiel hirdeti, hogy Isten elkészíti a büntetés évei után az újjáépítés szép korszakát. A könyv végén az új templomról szóló látomás fejezeteit olvashatjuk.

A 16. fejezetben együtt van ítélet és irgalom. Megkapó képpel ábrázolja a próféta az Úr és népe kapcsolatát. Egy vérében otthagyt, kitett újszülöttről ír, aki mellett elment az Úr, és életre segíti. Majd mikor fiatal leánnyá serdül, és eljön a szerelem kora, ak-

kor ráteríti a palástját, és eljegyzi magának, feleségül veszi. Ellátja ékszerekkel, kincsekkel, minden jóval. Hamarosan hűtlen lesz felesége hozzá, másokkal paráználkodik olyan mértékben, hogy már bárkivel összeáll, sőt még ő fizet azért, hogy odaadhassa magát. De rájönnek a szeretői, hogy egymással is csalja őket, és kegyetlenül megbüntetik. Kifosztottságában, meztelen megszégyenítettségében elhagyott lesz. Akkor ismét elmegy mellette Ura, és még egyszer ráteríti köpenyét, visszafogadja, mégpedig hatalmas ígérettel: *„Én megemlékezem frigyemről, amelyet veled ifjúságod napjaiban kötöttem, és örök frigyet vetek veled.”* (Ez 16,60). Akkor szégyelli majd magát, és odahúzódik hűséges Társához kibeszélhetetlen szeretetéért hálából.

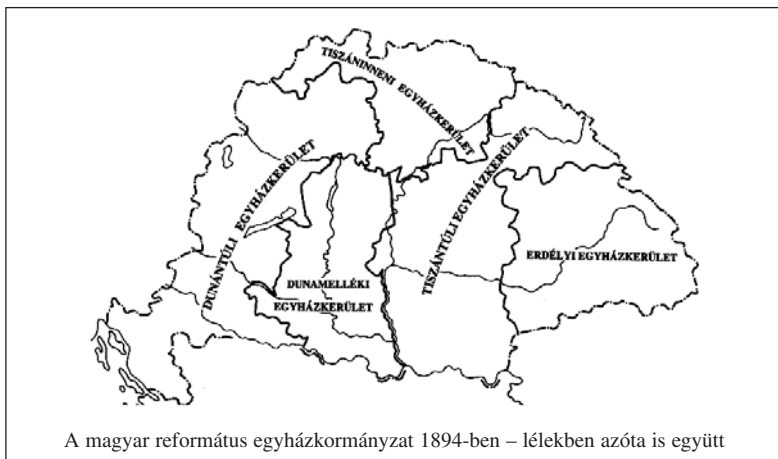
Erről szól Isten és népe kapcsolata, szövetsége. Ilyen hűtlen a nép, és ilyen irgalmasan hűséges Isten.

A könyv a korabeli apokaliptikus nyelvezetet hordozza, olyan látomások és képek szerepelnek benne, amelyek az Úr dicsőségét és nagyságát, a Lélek hatalmas erejét szemléltetik. Nem baj, ha nem értjük minden részletében ezeket a képeket. A magyarázók is küzdenek a részletekkel. A döntő, hogy megértsük Istennek irántunk való irgalmas szeretetét, és teljes szívünkől válaszoljunk rá. Sok jóval megáldott, a kincseket gyakran hűtlenségre használt életünket is ilyen irgalommal fogadja vissza, és veszi áldott közösségébe, amelyet a megbocsátó hűséggel és szeretettel gondoskodó férj, és a mindezért nagyon hálás, megrendült szívű feleség házasságának képével szemlélteti.

Áldott, hűséges naponkénti bibliaolvasást kívánva köszöntöm a Testvéreket:

Végli Tamás lelkipásztor

Létrejött az egységes Magyar Református Egyház

Történelme egyik legfontosabb és legfelemelőbb pillanatát élte át magyar reformátusság májusban. Egyszerre kondult meg a Kárpát-medence összes református templomának harangja, amikor újra egyházi egységre léptek a történelmi határok megváltoztatása miatt szétszakított határon túli egyházrészek és az anyaország reformátusai. Május 22-én az Alkotmányozó Zsinat Debrecenben ült össze, és elfogadta az egységes Magyar Református Egyház Alkotmányát, amit a Nagytemplom előtt hirdettek ki. „A magyar reformátusság a reformáció korától kezdődően mindig több ország területén és több állam szervezeti keretei között élt, egyházi közösségben a Kárpát-medencében élő, a reformációhoz csatlakozott nemzetiségekkel” – fogalmaz a Magyar Református Egyház új alkotmánya.

Több ezer ember vett részt Debrecenben a hálaadó ünnepeken. A belvárosban az egyház színes bemutatkozása és az egész napos családi programok mellett többek között a „református egységesítő menet” is szimbolizálta az összetartozást. Egy-egy harangláb mellett várakoztak a trianoni döntéssel elszakított gyülekezetek, majd ahogyan vonultak, az anyaországiak sorra csatlakoztak a határon túli területek magyar reformátusaihoz. Így alakult egységesé a menet, szimbolikusan Beregszásztól Kolozsvárig. A hitükben eddig is egységes reformátusok egy másik szimbólum, a marék föld jelképével is megerősítették összetartozásukat. Minden résztvevő hozott magával egy marék földet, amit a Kárpát-medence kicsinyített domborzati másába helyezett el Debrecen belvárosában.

Áldott, szép pünkösdsöt kívánunk olvasóinknak!

A HUSZÖNÖTÖDIK ÓRA

Fasori férfi csendesnap – sok férfias kérdéssel

Öt perc, esetleg tíz: körülbelül ennyi időbe telhet átfutni vagy egy kicsit figyelmesebben elolvasni ezt az írást. Összesen egy és háromnegyed óra: ha valaki az internetről letöltve meghallgatja a rögzített hanganyagot. Negyed nap: ennyit tölthettünk egymással mi, akik ott lehettünk az idei fasori férfi csendesnapon – kiváltságosak, különlegesen megajándékozottak, szeretettek. Mert 2009. március 7-én Isten egészen közel hajolt hozzánk.

Vannak kivételes alkalmak, amikor nem mi kérünk tanácsot, segítséget, útmutatást, vagy – ahogy gyakran előfordul – nem mi kérjük számon Őt, hanem az Úr kérdez minket. Milyenek ezek a kérdések? Nem költőiek, nem udvariaskodók, nem kíváncsiskodók, de konkrétak, személyesek, számonkérők, sokszor sarokba szorítók, ugyanakkor féltők, bátorítók és szeretetteljesek. Figyeljünk hát rájuk, mert valamikor Isten embereinek, bibliai férfiakként (Ádámnak, Kainnak, Géhazinak, Simon Péternek, a tanítványoknak) szóltak, aznap a gyülekezeti teremben Devich Márton gondnok testvérünk közvetítésével közel százunknak, most ezeken a sorokon keresztül újra nekem, neked, hívőknek és nem hívőknek, mindannyiunknak szólnak. Akarunk-e, tudunk-e, merünk-e őszintén válaszolni?

1. HOL VAGY? (1Móz 3,9)

Hol vagyok? Megbántam-e a bűneimet, vagy el akarok rejtőzni Isten elől? Meghalom-e, hogy szólít az Isten, figyelek-e Rá?

Hol vagyok? A helyemen vagyok? Otthon, a munkahelyen, a gyülekezetben: a helyemen vagyok?

2. HOL VAN ÁBEL, A TE ATYÁDFIA?

(1Móz 4,9)

Hol van a testvérem? Hogyan gondolkodok rá? Megbántottam-e valakit? Tudok-e gyűlölni valakit? Sértődött vagyok-e valami miatt? Tettem-e már bizonyosságot valaha Istenről valakinek? Elmondtam-e már valakinek az örömhírt? Hozok-e valakit magammal a templomba?

3. MIT CSELEKEDTÉL? (1Móz 4,10)

Mit tettem? Minden cselekedetemmel, amit az utóbbi időben tettem, az Urat szolgáltam, őt dicsőítettem? Minden cselekedetemért vállalom a felelősséget? Nem félek, hogy megmér az Isten, és könnyűnek talál?

4. RENDBEN VAN MINDEN? (2Kir 5,21)

Minden rendben van az életemben? Úgy érzem, minden ügyemet rendeztem az Istennel, embertársaimmal, vagy még rejtegetek valamit? Valamit esetleg a szőnyeg alá akarok söpörni? Valamivel félek előállni, hogy megvalljam feleségemnek, barátomnak, szüleimnek? Nálunk rendben van minden?

5. KINEK MONDOTOK ENDEM?

(Mt 16,15)

Én kinek mondom, vallom Jézust? Mennyire ismertem meg? A Megváltóm Ő személyesen? A Krisztusom?

6. AKARSZ-E MEGGYÓGYULNI?

(Jn 5,6)

Akarok-e gyógyulást? Vagy csak érdeklődöm, de nem indulok el, nem merem Jézust

követni? Csak álldogálok tétován, elfogadva a körülményeimet, vagy komolyan gyógyulást kívánok az életemben? Netán félek attól, hogy Isten megérint, hogy belép az életembe és megújítja?

7. MIT FÉLTEK,

ÓH KICSINYHITŰEK? (Mt 8,26)

Mennyire érzem magam vagy a családomat biztonságban? Szoktam-e aggodalmaskodni? Rábízom-e magam, családomat, életemet az Úrra? Bízom-e Benne, vagy a magam erejéből próbálom megoldani a dolgokat? Van-e elég hitem, hogy rábízam magam Jézusra?

8. TI IS EL AKARTOK-E MENNI?

(Jn 6,67)

Mert itt vagyok a gyülekezet közösségében, de itt tart-e valami Jézus mellett? Ha próbára tesz Isten, vajon elhagyom? Ha csatlódom a kereszténységben, a gyülekezetben, a hívő testvéreimben, vajon az Úrnak is hátat fordítok? Milyen erős a Jézushoz fűző kötelék? Kitartok-e mellette?

9. ALSZOL? (Mk 14,37)

Megvan-e bennem még a tűz, amely akkor volt, amikor újjászülettem, amikor kerestem Istent? Mélyül-e a hitem? Tanulok-e eleget Isten országáról? Beálltam-e alázattal a szolgálatba? Figyelek-e Isten vezetésére? Vagy alszom? Úgy kell oldalba böknöni, hogy felébredjek? Vagy olyan mélyen alszom, hogy még fel sem fedeztem Isten országát?

10. SZERETSZ-É ENGEM? (Jn 21,17)

Jézus szólít minket ma is: szeretsz-e engem? És vajon tudok-e viszontszeretni? Milyen és mekkora szeretet van bennem? Szeretem-e Jézust úgy, hogy rám bízom testvért, feladatot, szolgálatot, családot?

Bizonyosságunk lehet, hogy Jézus helyettünk is, mindannyiunk életére nézve külön-külön tudja a választ, és várja, hogy mi mit válaszolunk ezekre a kérdésekre.

*

És hogy akkor és ott, azon a kora tavaszi délelőttön tovább figyelhessünk Isten szavára, és Józsué életén keresztül az általa tartott tükröben újra megláthassuk magunkat, arról

Pentaller Attila, szarvasi lelkipásztor gondoskodott. Mert a kérdések még nem értek véget, az ószövetségi történetek (Amálék támadása, Józsué féltékenysége a prófétáló Eldádra és Médádra, Kánaán kiképzése, a Jordánon való átkelés, Jerikó bevétele, az elfoglalt területek felosztása) kapcsán mai életünk újabb és újabb felületeit karcolták fel:

Miért vagy kiért vagyok kész önmagammat sem kímélve küzdeni?

Mi akadályoz meg abban, hogy őszintén beszéljek magamról, az érzéseimről? Hogyan folytatom a mondatot: Istenem, már régóta foglalkoztat, de még senkinek sem mertem beszélni arról, hogy...?

Mit látok legyőzhetetlennek és óriásnak az életemben? Túl tudok-e látni a láthatókon?

Ragaszkodom-e Isten Igéjéhez a zavaros, kényes helyzetekben is? Mi akadályoz az Isten akarata melletti egyértelmű kiállásban?

Mi az a bátor lépés, amit nekem kell megtennem?

Elhiszem-e, hogy hittel le lehet dönteni a mai Jerikó várfalait is, hogy Isten ma is ugyanúgy meghallgatja az imádságokat?

Vállalom-e lelki, erkölcsi, felekezeti, nemzeti hovatartozásomat?

Milyen jogtalan elvárásokkal bombáznak a munkahelyen, a családban, és hogyan kezelem azokat? ...

Az egyértelmű választásra Józsué örök érvényű hitvallása biztat: „*Válasszátok ki még ma, hogy kit akartok szolgálni: akár azokat az isteneket, akiket atyáitok szolgáltak a folyamon túl, akár az emóriai isteneit, akiknek a földjén laktok. De én és az én házam népe az Urat szolgáljuk!*”

És hogy milyenek is az Úr szolgálói, Isten munkatársai, és hogy mit tehetnek ezek a munkatársak, arról Varga Gyula, a Szabad Evangéliumi Gyülekezet presbitere beszélt. Az Isten által felfogadott önkéntesek nem ön-

jelöltek, hanem elhívottak, tudják a helyüket ebben a munkatársi kapcsolatban, felismerik a feladatok mögött rejlő célokat, amely az evangélium hirdetése.

És amit szavakkal lehetetlen elmondani és hirdetni, arra képes a zene: Kovalszki Mária gyönyörű zongorajátéka és Fejérvári Zsolt egészen kivételes és különleges nagybőgő szólói a nap egyik csúcspontjaként ugyanúgy az Urat dicsőítették. Megajándékoztak lehettünk tehát. Köszönjük ezt a művészen kívül Tolnay Lajosnak, a csendesnap szervezőjének, a többi szolgáló testvérünknek és családtagunknak.

Végül egy olyan gondolati játékra hívok mindenkit, amelyet a Józsué könyvében szereplő égi csoda kapcsán vetett fel Pentaller Attila. „*Megállt a nap az ég közepén, nem sietett lenyugodni egy teljes napig.*” (Józs 10,13) Ha Isten a 24 órás napunkat egy órával (vagy ne legyünk telhetetlenek: harminc vagy tizenöt perccel) megtoldaná: mit kezdenénk a lehetőséggel?

Tizenöt perc alatt elolvashatjuk ezt az írást, harminc perc alatt letölthetjük és meghallgathatjuk a csendesnap egy előadását vagy áhítatát, egy óra alatt pedig... esetleg Jézusra és magunkra nézve megpróbálhatunk őszintén válaszolni a személyesen nekünk szóló kérdésekre. Rajtunk (is) múlik: a huszonötödik óra rendelkezésre áll.

Most indul...

Nyikos László

Műfogsor? Vagy valódi?

Szülői csendesnap a Juliannában

A szülői munkaközösség vezetője, Lázár Viktória kezdeményezésére és szervezésében szülői csendes-napot tartottunk a Julianna iskolában február 28-án.

A nagy résztvevői létszám reményében az iskola tornatermében gyűltünk össze. Maradtak azonban még üres helyek. Pedig igazán hasznos és érdekes előadásokat hallgathattunk meg, és azokról korosztályok szerinti kiscsoportokban is beszélgettünk.

Dr. Pálhegyi Ferenc pszichológus professzor a család szerepéről beszélt, Szarka Miklós lelkipásztor, családterapeuta a szülő és a pedagógus közötti kapcsolatot tárta fel.

Az előadások visszatérő motívuma az intézményes nevelés és a családban való nevelés illusztrálására a műfogsor és a valódi fogsor összehasonlítása volt. Jó lehet az intézményes nevelés is bizonyos esetekben (nevelőintézetek, iskolák), mint ahogy a műfogsor is ellátja valamilyen szinten a feladatát, de csak akkor, ha valami miatt nincs már meg az eredeti. A gyermek számára tehát a legfontosabb közeg a család. Ez a nevelés fő területe. Ezt a szülő nem ruházhatja át másokra vagy intézményekre.

Pálhegyi Ferenc a facsemete és a talaj képével mutatta be, milyen fontos, hogy a gyermekek megkapják a lelki tápsókat a családi talajban. A családban a gyermeknek lehetősége van arra, hogy biztonságban érezze magát, harmóniában növekedhessen. Itt megtapasztalhatja saját személyének fontosságát, amely segít a reális énkép kialakulásában. Megtanulja a viselkedés, a társas érint-

Fejérvári Zsolt
nagybőgőzik
és Kovalszki Mária
zongorázik

kezés alapjait, vagyis a magatartásmintákat, és ami manapság talán a legjobban hiányzik, elsajátíthat szüleiktől egy olyan értékrendet, ami segít neki a céltudatos életvezetésben, a jó döntések meghozatalában. Ezek hiányában a gyermek a kitettség, a feleslegességet, a hívős, agresszív magatartásformákat és a fogyasztói értékrendet éli át, és tanulja meg. A gyermek biztonságérzete a családi légkörtől, azon belül a házaspár kapcsolatától függ. Ha ellenségeskedés van a szülők között, az a gyerekben szorongást, visszavonulást indít el. A házasság gondozása tehát preventív gyermekvédelem!

Szarka Miklós a pedagógus–szülő–gyermek háromszöget elemezte behatóan. Alaptétele, hogy ha nincs szülő–gyermek és pedagógus–gyermek párbeszéd, akkor a szülő–pedagógus kapcsolat alig kezelhető. Fontos tehát a párbeszéd a gyermekkel, és a párbeszéd a pedagógussal, különben dezinformáció vagy információhiány keletkezik, ha csak az egyik felet hallgatjuk meg.

Párbeszéd a gyermekkel: 1. A gyermek gesztusai, szavai értsenek bennünket, szülőket személyesen. Idézzük fel saját gyermekkori hasonló élményeinket. 2. A gyermek által átélt eseményektől jussunk el a gyermek

érzéséig, hiszen a szavak nem mindig tudatják, hogy mi van a mélyen. 3. Jussunk el a parancskiadástól, erkölcsi prédikációtól, vádbeszédétől a csendes párbeszédig a gyermekkel.

„Legyetek készek a hallásra és késedelmek a haragra.”

Párbeszéd a pedagógussal: 1. Az irreális elvárásoktól jussunk el a reális elvárásokig a tanárral kapcsolatban. Egy fiatal, tapasztalatlan embertől ne várjunk élettapasztalatot igénylő megoldásokat. 2. A számonkérés, követelés, kioktatás a tanár felé alakuljon át párbeszéddé, kérdezzük meg a véleményét, esetleg kérjük a segítségét. 3. Az „én ismerem a gyereket!” hozzáállás helyett próbáljuk ki a „talán együtt többre megyünk” megoldást. 4. „A tanár köteles” kijelentéstől jussunk el oda, hogy „a tanár is tévedhet”, és becsüljük meg az erőfeszítéseit. Ne romboljuk a tanár tekintélyét azzal, hogy a gyerek füle hallatára kritizáljuk őt.

Sem nem a gyerek, vagy a szülő, vagy a pedagógus képviseli az igazságot. Az igazság egy személy, vagyis Krisztus. Aki Krisztust ismeri, az képes megérteni a fenti elvek fontosságát.

Pálúr Kornélia

ERŐD FELETT VALÓ UTAD VAN

Pedagógus-csendesnap a Fasorban

Az Ur Jézus Krisztus missziói parancsa – „tegyetek tanítványokká minden népeket...” – az egyháznak, a családnak és az iskolának egyaránt szól. A mi iskolánk is ennek engedelmeskedve igyekszik az evangéliumi nevelést megvalósítani. Tantestületünk tagjai világosan látják, hogy csak szeretetben, a gyermekekkel, a szülőkkel, a lelkipásztorokkal együttműködve tudják Istentől nyert hivatásukat betölteni. Felismerték ezt a szülők is, és bölcs szívvel munkához látva egy olyan csendesnapot készítettek elő nekünk, pedagógusoknak, amely valóságos lelki megújulással, Igei feltöltekéssel gazdagított valamennyiünket.

Szép hagyomány nálunk a tanévkezdő csendesnap a gyülekezet szervezésében, a gyerekekkel együtt tartott évkezdő és évzáró csendesnap a tahitótfalui táborban, valamint

az egyházi iskolák pedagógusai számára rendezett lelki napon való részvételünk a mária-remetei ökumenikus iskolában.

Ezen a mostani szombaton, amikor egy nehéz félétet hagytunk magunk mögött, Isten megállásra intett bennünket – tükröt tartva eléink Igéjében. Végh Tamás vezető lelkipásztor és Lázár Viktória, a szülői közösség elnökének köszöntő szavai után Kovalszki Mária zongoraművész tolmácsolásában Mozart c-moll fantázia című darabja igazi lélekemelő ráhangolásnak bizonyult templomunkban.

A szervezők Szarka Miklós pasztorálpszichológus családterapeuta testvérünket hívták közénk, aki előre kezünkbe adott kérdőív alapján tájékozódott és készült fel e szolgálatra. Ennek alapján előadása témájául azt választotta, hogy hogyan vegyük fel a harcot

IGAZGATÓVÁLTÁS A JULIANNÁBAN

A Julianna iskola életében újabb állomáshoz érkezünk. Szarka Krisztina megbízatása 2009. július 31-ével lejár, augusztus 1-jétől pedig Gaszler István veszi át tőle az igazgatói feladatokat.

Gaszler István szintén pedagógus, sokéves vezetői tapasztalattal rendelkezik. Családjával együtt a fasori gyülekezet tagja, nagyon jól, közletről ismeri a Julianna életét, nem csak mint szülő (kislánya hat évig volt szeretett diákunk), hanem mint az iskola igazgatótanácsának tagja évek óta segítette-segíti az iskolavezetés munkáját. Ismeri az intézmény problémáit és az örömeit, otthon van a Juliannában. Akárcsak Szarka Krisztina, ő is Isten elhívott embere, viszont személyében református igazgató kerül a Julianna élére.

Nagy-nagy örömről, hogy az igazgatóváltás Isten Lelke szerint, békességben mehet végbe. A tantestület és az igazgatótanács is egyhangúan bizalmat szavazott Gaszler Istvánnak, és a Budapesti Fasori Református Egyházközség presbitériuma is a 2009. május 7-i gyűlésén egységesen döntött az új igazgató öt évre szóló kinevezéséről.

Az elmúlt évek a Julianna történetének aranylapjaira kerülnek. Lelkileg, gazdaságilag, szervezetiileg rendbe tették az iskolát, sokat fejlődött a Julianna, és közben 8 osztályossá vált. Hálás szívvel köszönjük Szarka Krisztina eddigi áldozatos munkáját, és Isten áldását kérjük Gaszler István igazgatói tevékenységére, iskolánk jövőjére, és valamennyi juliannás pedagógus, diák, család életére!

Devich Márton iskolaügyi gondnok

a kifáradás, kiegészítés jelensége ellen. Mondanivalója lényegét az Illés-történetekre mutató (1Királyok 17–19) igei alapvetésből vezette le.

Önismeretben és istenismeretben töltött elmélyülésre buzdított. Milyen lelki-tesztünetei vannak a kifáradásnak? Mit teszünk önértékelésről a kifáradás ellen? Ezekre a kérdésekre a velünk való őszinte beszélgetések során adott választ, s mi megnyíltunk, magunkra ismertünk, átgondolhattuk hivatásunk, szolgálatunk örömeit, gondjait, nehézségeit. Illés megfáradásából megérthettük, hogy azok is megerősíthetnek, bizonytalanná válhatnak, kiéghetnek, akik Isten hatalmát már megtapasztalták. Illés ugyanolyan ember volt, mint mi; hozzá hasonlóan

nem csak a testünk tud elfáradni, hanem a lelkünk is – de bármilyen nehéz helyzetbe kerülünk is, Isten meg tud erősíteni bennünket. Az ő lelkigondozása egészen személyre szóló. Egy mélyen megkeseredett embernek bizonyosságra, erőre, feladatra, saját helyének megtalálására van szüksége. Ahogy Bonhoeffer mondta: az, hogy te ki vagy, attól függ, hogy kié vagy... A mi hitvallásunk a „testestől-lelkestől az Úr vagyok, testestől-lelkestől dicsérem őt” szemlélet.

Amikor így szólt Úr Jézus a tanítványaihoz: „Menjünk át a túlsó partra” – célt adott nekik, amihez viharokon át vezet az út. A bennünk lévő viharokat, terheket, s megannyi fáradtságot így vihetjük Isten elé, aki egészen biztosan megerősít bennünket! Megértettük

azt is, hogy nem a világból kivonulva, hanem benne élve a mai magyar valóságban kell nekünk Isten szerint való, neki tetsző életet élni – világítani.

A felejthetetlen beszélgetések nyomán továbbgondolásra érdemes érzésekkel, elhatározásokkal térhettünk haza otthonainkba. Köszönet a szülőknek és a gyülekezeti mun-

kásoknak, akik sok gondjuk, munkájuk mellett nagy odafigyeléssel, szeretettel előkészítették ezt a szép, békés csendesnapot: jeleként annak, hogy szeretik, magukénak érzik az iskolát. Az iskola a gyülekezet veteményeskertje – vallja Ravasz László –, imádkozunk érte szüntelen!

Dévai-Józsáné Furuglyás Márta

Van-e közünk egymáshoz?

Juliannás szülői est után

Jézus, amikor megmossa a tanítványok lábát, azt mondja Péternek: „*Ha meg nem moslak Téged, semmi közöd sincs énhozzám.*” Kemény mondat ez. Azt jelenti, hogy aki nem fogadja el Jézus szeretetét, az a kárhozottat választja. Ugye szeretnénk, hogy közünk legyen Jézushoz? Megtehetjük-e, hogy közömbösek vagyunk Isten dolgai iránt?

Gyakran hallani vallásos emberektől: nekem nem kell gyülekezet, vasárnapi igehirdetés, az én hitem a magánügyem, senkinek semmi köze hozzá. De sajnos sok templomba járó ember is így gondolkodik. Meghallgatja a prédikációt, de a gyülekezeti élettől távol tartja magát, „nincs közöm hozzá” – vallja. Tegyük fel a kérdést magunknak: mihez van közünk, és mihez nincs? Vannak szülők, akik

gyermekük iskolájáról is így gondolkodnak: reggel elhozom, délután hazaviszem a gyereket, és megkövetelem, hogy jól tanítsák, jól neveljék, amúgy semmi közöm az intézményhez, az iskola közösségéhez. Nincs közöm az intézmény mindennapjaihoz, gondjaihoz, anyagi nehézségeihez, a pedagógusokhoz. Kényelmesebb a körön kívül tartani magam – hová vezetne, ha így gondolkodna mindenki? Így utasítaná el Isten szeretetét?

Mert a Juliannában Isten országa épül, és jó megtapasztalni, hogy a szülők közül olyan sokan vallják: igenis van közünk az iskolához, és van közünk egymáshoz is.

És jó együtt lenni!

Tavaly elmaradt a hagyományos szülői est, ezért az idén különösen nagy boldogság volt látni, hogy február 20-án milyen sokan eljöttek mulatni. Élmény volt valamennyi, a szülőtársak által létrehozott produkció, és az is biztos, hogy ennyit még soha nem nevetünk a pedagógusok vidám színelőadásán, akik Tárnok Marica rendezésében Petőfi Sándor A helység kalapácsa című verses játékát adták elő (a társulatot lásd képünkön).

Az esten is megérthettük, milyen fontos, hogy Jézus szeretetét tovább sugározva lelki értelemben egyre több közünk legyen gyermekeink iskolájához. És elengedhetetlen, hogy közünk legyen egymáshoz is. **D. M.**

A pedagógusok alkalmi Petőfi-társulata

Fenntartó: a szeretet

„Én magam oltalmazom mindenfelől – így szól az ÚR – mint egy tüzes fal, és ott leszek benne dicsőségesen.” (Zak 2,9)

Éppen egy éve, 2008 tavaszán kezdődtek el a Csipkebokor Óvoda felújítási munkálatai – idén már alapítványának bejegyzésével is büszkélkedhet.

Szabóné Vörös Katalin óvodavezető beszámolt nem csak a kezdeti gondok, de az időközben támadó sokféle nehézség feletti örömteli győzelmekről – melyeket, még ha nem is hall az ember, de a belőlük származó békességet azonnal megérzi, ahogy belép a legkisebbek lakta falak közé. Itt szeretet van.

A békesség mellé nemrég plusz teret is nyertek az ovisok, nagy örömeikre elkészültek a csoportszobákban a galériák, amelyeknek

több funkciójuk mellett (pl. ott alszanak a kicsik) jutalmazó, fegyelmező szerepük is van. Elmesélte a vezető, hogy mennyire motiválja a gyermekeket, ha ott játszhatnak, alhatnak – ezért is volna szükség arra, hogy minél hamarabb szőnyeg boríthassa őket.

A frissen bejegyzett alapítvány is első elrendő célként a galériák berendezését határozta meg, sportszerekkel (gyűrű, hinta) történő kiegészítésükre várnak elsősorban adományokat. Az alapítvány kuratóriumának három tagja (Nyikos László, Gurzó József és Berzsák Zoltán) közül Nyikos László osztotta meg velünk gondolatait célkitűzéseikről, amelyek azóta a szeptemberi presbiteri ülés óta formálódnak és alakulnak, amikor az alapítvány gondolata megfogalmazódott.

Óvodánkban nagy örömünkre mindegyik csoportban elkészült a galéria, amely nemcsak szép, hanem sokkal több teret ad a játékhoz, a pihenéshez.

Hamar világhosszá vált ugyanis, hogy szükség van a Juliannától ezen a ponton is különválni, hiszen egészen más célok jellemzik, így más lehetőségek is vesznek körül a két intézményt. Bár a végső cél természetesen ugyanaz, de a feladatok mégis annyira más jellegűek, hogy nem csak az apró súrlódások elkerüléséért látszott ésszerűnek, ha külön alapítvány üzemelteti az óvodát. Persze ahogy a három lelkes, de kezdő „alapítvány-csináló” a kuratóriumi munkához látott, azonnal kaptak is, de vártak és várnak folyamatosan segítséget a tapasztaltaktól.

A célok közt itt is első a református pedagógiai alapelvek érvényesítése. Jó volt hallani, ahogy Nyikos László Szabóné Vörös Katihoz hasonlóan nagy szeretettel beszélt az óvodáról (habár nem ő az, akinek gyermeke idejára a kuratórium tagjai közül), s elmondta, mennyire fontos mindannyiuk számára, hogy ez ne egy üres háttérszervezet legyen, hanem a gyülekezettel és az óvodavezetéssel valóban élő kapcsolatot fenntartó ötletelő csapat, amely egyszerre tartja szemmel az igényeket és a lehetőségeket is.

Az április eleji alakuló ülésen a jogi és formális teendőkön túl a gyakorlati segítségnyújtásról is szó esett.

A galériák felruháza mellett konkrét célként jelölték meg az óvoda honlapjának elkészítését, valamint neveléspedagógiai könyvek beszerzését számukra, főleg ezekre várnak most adományokat. Remélik, hogy a gyülekezet tagjaival karöltve mindezek mihamarabb megvalósulhatnak.

K. J.

AZ ÓVODÁT TÁMOGATHATJUK

Csipkebokor Református Óvodai
Közhasznú Alapítvány:
10702019-48081403-51100005

A MEGÚJULÁS LEHETŐSÉGEI 2009 NYARÁN

VII. 6–11.

KISKINCSEKERESŐ GYERMEKHÉT

(1–4. osztályosoknak)

Tahitótfalu, Isten Tábora

VII. 13–18.

NAGYKINCSEKERESŐ GYERMEKHÉT

(4–7. osztályosoknak)

Tahitótfalu, Isten Tábora

VII. 20–25.

CSALÁDOS GYÜLEKEZETI CSENDES HÉT

Tahitótfalu, Isten Tábora

VII. 26.–VIII. 2.

HONISMERETI TÁBOR

Tahitótfalu, Isten Tábora

VIII. 2–8.

HÁZASSÁGGONDOZÓ CSALÁDOS HÉT

Nagybörzsöny

VIII. 10–15.

ÚJIFI HÉT

Verőce

VIII. 17–22.

NAGYIFJÚSÁGI HÉT

Tahitótfalu, Isten Tábora

A LEGUTÓBBI HARANGSZÓ ÓTA TÖRTÉNT

- **December 24-én:** Mezey Tibor lelkipásztor megbetegedett.
- **December 28-án:** Megjelent Mezey Tibor A szív bölcsessége című könyve.
- **December 31-én:** A pároskör szilvesztert tartott a Skót Misszió épületében. Kovács László hirdette az igét.
- **Január 4-én:** Zenés áhítaton Pálúr János orgonált. Igét hirdetett Pataki András Dávid lelkipásztor.
- **Január 7-én:** Erdélyi Dániel és Pálúr Tamásné az indiai kórházmisszióról tartottak beszámolót.
- **Január 18-án:** Az ifjúsági istentiszteleten Szabó László Nagyvárad téri lelkipásztor Szolgálhatja-e az ember haragja Isten dicsőségét? címmel tartott igeszolgálatot.
- **Február 1-jén:** A zenés áhítat keretében a Közép-Európai Kamarazenekar lépett fel templomunkban.
- **Február 14-én:** Pedagógus csendesnapot tartottunk Szarka Miklós családgondozó és Kovács Mária zongoraművész szolgálatával.
- **Február 15-én:** Az istentiszteleten Draskóczy Gábor, a VISZ lelkész munkatársa hirdette az igét, és azt követően került sor a VISZ-tanfolyamot végzetek bizonyoságtételére. Az ifjúsági istentiszteleten a félelemlről és biztonságérzetről volt szó. Igét hirdetett a témáról Lőrinczi Hunor lelkipásztor.
- **Február 20-án:** Szülői est volt a Julianna iskolában.
- **Február 28-án:** Szülői csendesnapot tartottunk a Julianna iskolában. Előadók voltak: Pálhegyi Ferenc pszichológus és Szarka Miklós családgondozó lelkipásztor.
- **Március 1-jén:** A zenés áhítaton Réti Árpád színművész Dsida Jenő Psalmus Hungaricus című művét szavalta el, Pálúr János orgonajátékával gazdagítva.
- **Március 1-től 5-ig:** Végh Tamás lelkipásztor a váli gyülekezetben evangélizált.
- **Március 7-én:** „Isten emberei, férfiak” címmel férfi csendesnapot rendeztünk gyülekezetünkben.
- **Március 8-án:** Szeretetvendégséggel egybekötött találkozót szerveztünk a „rég” fasori ifjúságnak.
- **Március 15-én:** Az ifjúsági istentiszteleten a féltékenységről beszélgettek a fiatalok. Előadást tartott a témában dr. Tolnay Lajos orvos, házasság gondozó.
- **Március 29-én:** A felnőttkeresztelés és -konfirmáció ünnepi alkalmát tartottuk.
- **Április 4-én:** A gyülekezeti tagok nagy összefogással elvégezték az évi templom és gyülekezeti ház nagytakarítását.
- **Április 5-én:** Gyülekezeti családi vasárnapot tartottunk. Délután a zenés áhítaton a Soli Deo Gloria ének- és zenekar hangversenyét élvezhettük. Igét hirdetett Végh Tamás lelkipásztor.
- **Április 18-án:** Az Ewald rézfúvós kvintett hangversenye volt templomunkban. Igét hirdetett Kovács László lelkipásztor.
- **Április 19-én:** Az istentiszteleten dr. Balla Péter teológiai professzor hirdette az igét közöttünk. Este az elégedettségéről – elégedetlenségéről volt szó az ifjúsági istentiszteleten. Az ige-

hirdető: Balássy András lelkipásztor volt a Bp.-Törökőri gyülekezetből. Megjelent Végh Tamás lelkipásztor missziós könyve: „A nagy szabadítás” címmel. Szolnokon az evangélizáció kezdő alkalmán Végh Tamás lelkipásztor hirdette az igét; a Lux- és a Pauler- házaspár bizonyosságtétellel szolgált.

- **Április 20-tól:** A Kecskemét melletti Emmausban volt gyülekezeti csendes hét Végh Tamás és Somogyi Péter igeszolgálatával.
- **Április 25-én:** Isten Táborában az első tavaszi tábori munkanapra mentünk több lelkes testvérrel.
- **Április 26-án:** A Julianna iskola családi istentiszteletét tartottuk, melyen szép műsort adtak az iskola diákjai.
- **Május 3-án:** A Fasori zenés áhítaton Alföldy-Boruss Csilla orgonaművész játszott.
- **Május 10-én:** A gyülekezet szolgálati területei vezetőinek missziói csendesnapját tartottuk.
- **Május 16-án:** Isten Táborában a második takarítónapon voltunk.
- **Május 17-én:** Ifjúsági istentiszteleten Csere Mátyás pasaréti lelkipásztor szolgált az ifjak között.
- **Május 24-én:** Fiataljaink konfirmációja zajlott ünnepi istentiszteletünkön.
- **Június 6-án:** Tábornytás előtti utolsó takarítónapot tartjuk Isten Táborában.

Lőrinczi Hunor lelkipásztor áprilisban, elutazása előtt utoljára szolgált közöttünk

Fotópályázat és kiállítás

2006 áprilisában a Fasori Harangszó szerkesztősége fotópályázatot hirdetett, amelynek témája a Fasori Református Egyházközség és gyülekezet élete volt. Nagy örömmel és lelkesedéssel készítettük el és nyújtottuk be fotóinkat. A fotópályázat végül nem valósult meg. Azonban azt kívántuk, hogy mégis kapjon lehetőséget bemutatkozásra a pályázatra benyújtott összes alkotás. Ezért rendeztük meg a fotókiállítást.

A gyülekezetünknek már régebb óta megvan az a négy tablója, amelyeket felhasználhattunk. Azonban ezekre a kiállítandó fényképeknek csak a fele fér el, ezért két fordulóban valósítjuk meg a kiállítást. Az első rész április 5-én, virágvasárnapon nyílt meg, és a lelkeszi hivatal folyosóján látható.

A kiállítással azt szeretnénk bemutatni, hogy milyen szép a templomunk, és azt, hogy milyen örömteli, gyümölcsöző élet folyik a gyülekezetünkben. Úgy rendeztük el a képeket a tablókon, hogy a templomunkról készült fotók körülveszik a gyülekezet életét bemutató képeket. A kiállítás első fordulójában fő-

ként a templomunkat és a hozzá szorosabban kötődő gyülekezeti életet ábrázoló fotókat mutatjuk be. A második fordulóban pedig hangsúlyosabb a nyári témakör: a nyári hetenket, a szolgálatot, a gyülekezeti életet bemutató nyári fényképek szerepelnek, valamint számos ilyen hangulatú portré.

A kiállítás első vagy második fordulójában az alábbi alkotók fotói láthatók:

Dr. Bondár Tünde, dr. Demeter Kornél, Demeterné Harmathy Zsófia, Devich Márton, Dévai Józsa Gábor, Halász Ágnes, dr. Kopcsnik Miklós, Lipták Ágnes, Pataki András Dávid, Pataki Dorottya Margit, Pálúr János, dr. Südy György, Szurdoki Mihály.

A kiállítás megszervezésében nagy segítségünkre volt Végh Tamás egyetértő támogatása. A kivitelezésben Vitéz András segítette a munkánkat. Szeretettel hívogatunk minden érdeklődőt a Fasori fotókiállítás megtekintésére, és kívánjuk, hogy a bemutatott alkotások sokáig hirdessék Isten dicsőségét!

Szurdoki Mihály
Dr. Bondár Tünde

Kíváncsiskodók a gyülekezeti terem és a hivatal előtti folyosón

Jósafát, Aháb és Mikeás

*Éreztétek és lássátok meg, hogy jó az
Úr. Boldog az az ember, aki hozzá menekül.*
(Zsolt 34,9)

MI A TE HITED ALAPJA? – ez a zavarba ejtő kérdés még katolikus koromban talált a szívem és életem közepébe a szószékről, s nem az volt a legkínosabb, hogy én magam nem tudtam válaszolni, hanem hogy a plébános sem sietett segítségemre. Miután két hétig forogtam magam körül, hátha meglátom az alapot, valahára elkezdtem felfelé nézni, hogy Uram, úgy látom, itt baj van. A helyzet az alappal az, hogy vagy nincs, vagy még nem derült ki, hogy van – az meg majdnem ugyanolyan rossz. Nagy megtorpanás az ilyen. Az ott valaminek a kezdetét jelezte, de az első megálláson túl a hitben járónak ugyanúgy szüksége van időről időre efféle vizsgálódásra.

Ha az ember leteszi az igát, máris könnyebben mozog a nyaka, jobban tudja forгатni erre-arra – teszem azt felfelé. Ám az ember először mindenképp lefelé néz – hogy áll-e egyáltalán, s ha már úgy látja, hogy áll, mindenképp megnézi, hogy min áll. Azon-e még, amire emlékezett... s csak ezután néz felfelé, hogy friss betonért fohászkodjon az alap megújítására.

Egy csendeshét az alap kiszélesítéséről, körbeasásáról, új betonnal való feltöltéséről szól, s ezzel együtt az emberi látószög nagyítására hivatott – nem csak hogy ha valaki megáll szerdán, mind a két vasárnapot meglássa, hanem hogy mire hazafelé indul az ember, reménység szerint újra megtanuljon először felfelé nézni.

Jósafát király történetének (2Krón. 17.18.19.20, 13-19.) kulcsmotívumai válhattak szilárdító elemmé, kötıanyaggá idén

Emmausban, s adták a friss betont személyes életünkbe egyenegyenként és a gyülekezet életébe is.

Miért szükséges időről időre felfrissíteni, újratanulni hívő életünket? Mert hamar elfelejtjük nem csak azt, hogy esetünkben mire gondolt az Úristen, hanem hogy egyáltalán mire gondolt, és mit vár tőlünk.

A történet három vezéralakján keresztül mást és mást tanított meg velünk az Úr. Az igében elsőként Jósafát királlyal találkoztunk, országglásának áldott idején, így Jósafát-val, vel állapotának három alappillérét, amivel uralkodását kezdte, mi is újra magunkévá tehattük.

MIT TETT JÓSAFÁT? Kereste az Istent. Erre épített mindent, az élő Istennel való személyes kapcsolatra. Ebből következett, hogy lerontotta a bálványokat. Nem könnyű lépés felállni egy néppel szemben, és azt mondani, hogy mostantól véget vetek a bálványimádásnak – s mennyivel nehezebb sokszor felállni önmagunkkal szemben, és lerontani az évek hosszú és fáradságos munkájával felépített bálványainkat, amikben annyira hittünk, legyen az a pénz, egyéni dicsőség, a karrier, tudás, jó kapcsolatok.

Amellett, hogy Jósafát lerontotta a bálványokat, adott helyettük népének mást – de sokszor bajunk nekünk magunknak, hogy csak rontani tudunk, csak elmondjuk, hogy mi nem jó, hogy nem kell élni; de nem éljük oda a másik elé, hogy azzal szemben hogy érdemes.

Jósafát komolyan vette a Szentírást, s nem csak a saját életére nézve, hanem egész népére tekintve. A bálványok helyét azonnal betöltötte, hogy a keletkezett vákuum ne okozzon még nagyobb bajt. Az Igét adta népének tanítására. Ezen a három lépcsőn át

hagyta magát Jósafát arra a békességre vezetni az Úr által, amit csak őtőle nyerhetünk, ez a -val,-vel állapot, ami annyit tesz: az Úr Jósafáttal volt, és Jósafát az Úrral volt. Olyannyira, hogy az Úr a király ellenségeit is országának építésére használta fel.

Így tanulhattuk meg mi is, hogy Isten órájában a visszafelé forgó fogaskerekek is előre hajtják a mutatót. Olyan jó abban a nyugalomban élni, hogy az Úr akaratából még az ellenségeink is a javunkat fogják szolgálni, bármennyire is ellentétesek ezzel szándékaik.

A -val,-vel állapot hozadékaként Jósafát jó gondolatokat kapott az Úrtól, s amit Isten előtti csendjében megértett, azt meg is tette.

Békeidőben ostromállapotra készült – ahogy a fa is nyugalmi állapotban a gyökerét növeszti. Hiszem, hogy mindannyiunknak ilyen készülésre, töltődésre, „gyökérnövesztésre” szánt békeidő volt ez a csendeshét.

A HÍVÓ ÉLET buktatóiról gondolkodunk azért kellett nekünk és kell általában, mert kikerülhetetlenül vannak. A Sátán ott támad, ahol élet van; tehát ha életünk van, az a valószínű, hogy folyamatos támadásnak vagyunk kitéve. Jósafát életében is eljött az a pillanat, amikor nem figyelte az Úrra. Amikor nélküle hozott meg egy döntést. Nem kérdezte az Urat.

Így került ő is, s rajta keresztül mi is szoros kapcsolatba Aháb királlyal, aki Jósafáttal ellentétben tudatosan nem választotta az Isten útját. Az ő történetén keresztül azt tanultuk meg, hogy aki pöffeszkedik az élő Istennel szemben, aki nélküle is tudja, mit akar, és aki akkor is azt csinálja, amit ő akar, miután Isten akaratát megtudta, és kiderült, hogy az a sajátjával nem esik egybe, halálra ítélte magát.

Egy pillanatra egymás mellett látjuk a két királyt. Azt, aki a biztos halált választotta,

és azt, aki a biztos életet elhagyva most mellé szegődött.

A történet szerinti harmadik tanító-mesterünk Mikeás, az Úr prófétája. Semmi esélye nincs – ezt ő maga is jól látja. Négy-száz hamis prófétával szemben kell kiállnia – de megteszi. Halálos veszedelemben, lehetetlen helyzetben is vállalja azt, amit az Úr rábízott. Hirdeti az élő Isten üzenetét akkor is, mikor biztos lehet benne, hogy ezt a világon senki megköszönni neki nem fogja.

SZEMÉLYES ÉLETÜNKBEN mi is odaállhatunk Mikeás mellé, lehetünk azok, akik azt mondják: Isten kijelentett akarata ma is időserű és érvényes a házasságra, a szerelemre, a nemi életre, a pénzzel való bánásra, a pozíciókba való törekvéstre, a gyermeknevelésre... mindenre vonatkozóan érvényes ma is. Oda merünk-e állni?

Aki ránk néz, nem azt látja-e, mint Mikeás a prófécijában mondott a népről: Nincs ezeknek gazdájuk?

A két király szövetsége nem az Isten akarata volt. A két király háborúba indulása nem az Isten akarata volt – s ezt ő nyilvánvalóvá is tette. Aháb király válasza erre egyértelmű volt: beszéljen az Isten prófétája, amit akar, üzenjen a kegyelmes Isten, ki tudja hányadszor is életmentő ígét, az az ő dolga, én csinálom, amit elgondoltam, és amit én akarok. A történetből látjuk, Aháb elvérzik az Istennel és az ő akaratával szembehelyezkedő, önmagát menteni akaró csatában, ahova Jósafátot is biztos bukásba rántotta.

Jósafát azonban Isten kegyelméből megmenekült. Nagyon egyszerűen ám, úgy, hogy és ahogy Istennek lehetséges! Megoldhatatlan, vesztes és végzetes helyzetbe sodorta önmagát. Hűtlen volt Istenhez, s a hűtlenség következményei körülvették – de emlékezzünk rá, honnan indult: a -val,-vel

állapotból, az Istennel való szoros kapcsolatból. Így szakadhatott ki belőle a kiáltás az Úr felé, ami a legőszintébb hívó ima. Az élő Istent hívta segítségül, aki azonnal megszabadította.

Eszünkbe jut az Úrhoz kiáltani a veszedelemben? Ez jut eszünkbe, vagy újra a saját ötleteink? A bukás után olyan jó a hívő embernek megtapasztalni, hogy van szabaddítás, mindig van szabaddítás, mindig van hova visszatérni!

Jósafát újakezdhetette az Úrral, mert hiába válik hűtlenné az ember, és fordul el az Úrtól, az élő Isten mindig csak egymádságnyi távolságra van tőle. Olyan jó volna nem nevetlen hívőnek maradni; de tanulni hibáinkból, és nem felejteni el, milyen kegyelmes volt Isten! Jósafát nem felejtette el. S amikor erőn felüli próba következett, amikor váratlan ellenség támadta meg az országot – újra az Úrra tudott nézni, tudott imádkozni, s vele együtt az egész népe.

Annak is megvan a következménye, ha valaki felemeli a tekintetét az Úrra. Ha valaki elkezd bízni Istenben, ha ott, a bajai kellős közepében nem az ellenségére, nem magára, nem a rendelkezésére álló csekély erőre gondol csupán, hanem az Úrra. Micsoda ereje van annak, ha egy nép együtt áll az Úr előtt és Tőle várja a megoldást!

A csendeshét végén morzsaszedésnél jó volt újra hallani, hányan kaptunk megerősítést, békét a szívünkbe. Sokunknak kerültek helyre a dolgok az életében – és híztunk néhány kilót a kecskeméti kítőnő főztjétől. Megtanultuk hittel együtt mondani: Uram, csak tereád néznek a mi szemünk!

Mert bármilyen messzire is kerültünk mi, az Isten mindig csak egymányi távolságra van tőlünk!

Király Judit

Munkanap Tahiban

Tavasszal két takarító-rendező nap is volt Tahitótfaluban, Isten táborában. Az elsőn több mint negyven, a másodikon több mint harminc testvérünk vállalt szolgálatot, és élvezte a közös munkát, gereblyézést, fahordást, gallyazást, a száraz levelek összegyűjtését. Az idén könnyen ment a fűnyírás, a tahi gyepe pedig egy angol futballpálya szépségével vetekszik! Mindez annak köszönhető, hogy a gyülekezet adományaiból vásároltunk egy több százezer forintot érő fűnyíró traktort (képünkön), amely óriási segítséget jelent. A tahi munkát nem csak a felnőttek, a velük érkezett gyermekek is nagyon élvezték!

A megtérés jogi kérdései

Rögtön megmagyarázom, miről lesz szó, hátha valaki nem kedveli a talányos, furcsa címeket. A Heidelbergi Káté első kérdése így fogalmaz: „Jézus Krisztus tulajdona vagyok.” A hívő ember nem magáé, hanem Krisztusé. A tulajdon polgári jogi fogalom, és jogásként elgondolkodtam azon, vajon mi mindent mond ezzel a megfogalmazással a káté. Heidelberg városa és a jogtudomány egyébként is szorosan összekapcsolódik: Németország legrangosabb jogi fakultása található a Neckar parti egyetemvárosban.

Ha a megtérést, életátadást – persze csak jelképesen – jogi tranzakcióhoz hasonlítjuk, olyan tulajdonátruházásról beszélhetünk, melynek tárgya saját életünk, a régi tulajdonos mi vagyunk, az új Jézus. Annak eldöntését, hogy ez az ügylet visszerhesnek (amikor a szolgáltatás és ellenszolgáltatás azonos értékű), vagy ingyenesnek (például ajándékozásnak) tekintendő, a teológusokra bízom. Hiszen sokszorosan kapom vissza, amit átadok neki, de mégsem ezért, nyereségvágyból mondom le régi életemről, hanem hálából.

Minden tulajdonváltozásnál figyelemmel kell lenni a tulajdonszerzés módjára. Arra, hogy hogyan, és főleg, hogy mikor száll át a tulajdon a régiről az új tulajdonosra. Ennek a jogtörténetben kétféle módja alakult ki: a francia és angolszász jogban élő konszenzuális, valamint a német jogban megtalálható tradíciós rendszer. Ez utóbbit fogadja el a magyar jog is. Az előbbi szerint, ha eladó és vevő megállapodnak a dolog tulajdonának átviteléről, azaz adásvételi szerződést kötnek, a tulajdon ennek alapján, ezzel egy időben átszáll. A tradíciós rendszerben azonban a szerződés önmagában még nem eredményez tulajdonváltozást. Ahhoz a dolog tényleges át-

adása is kell. A nálunk is hatályos tradíciós rendszer szerint tehát, amennyiben a szerződéskötés és a dolog átadása nem esnek egybe, a dolog tulajdonosának a szerződéskötés után is, egészen a dolog maradéktalan átadásáig a régi tulajdonos tekintendő.

Márpedig a kettő nem mindig esik egybe. Megtéréskor elfogadom Krisztus áldozatát, így megkötöm ugyan a szerződést Krisztussal életem átadásáról, de a tényleges, teljes átadás még várat magára. Még marad néhány titkos zug a szívemben, amelynek átadásával adós maradok, amikhez még titokban sokáig ragaszkodom. Újra és újra megdöbbenek, amikor rábukkanok egy ilyen, magam előtt is rejtett szobára, ahol még én vagyok birtokon belül, noha már Krisztus a tulajdonos. Pedig megtérésemkor életem egészének, és nem csak egy részének átadási szándékát nyilvánítottam ki, ám a teljesítés részleges maradt. Több kérdés merül fel ezzel kapcsolatban. A

konszenzuális vagy a tradíciók szemlélet a helyes? Azaz: megtörtént-e a tulajdonátszállás, vagyis az életátadás a szerződésalkötéskor, vagy nem, mivel az átadást nem teljes körűen ment végbe? A teljesítés hibája miatt utólag érvénytelenné válhat-e a szerződés?

Jogi álláspontom szerint Krisztus a konszenzuális rendszerhez tartja magát: a tulajdonjog életem felett a szerződésalkötés, megtérésem pillanatában átszáll, még a teljes élet-

***Az értem hozott áldozat
nekem ingyenes, mert nem
nekem kell visszafizetnem
az árát – nem is tudnám.
Neki viszont sokba került:
drága életébe.***

átadás előtt. Krisztus elfogadja a szerződésben tett nyilatkozatomat, hogy átadom neki életemet, még ha tudja is, hogy a teljesítés még nem teljes körű. Sőt, esetleges további eltitkolt, át nem adott dolgaimtól függetlenül helytáll értem, és azokat is tulajdonának tekint. Nem mondja fel a szerződést, hanem hűen ígéretéhez, tartja magát hozzá. Nem fog megvádolni nem szerződésszerű teljesítéssel, és nem fog emiatt perelni az illetékes Isteni Törvényszéken sem.

Azonban, ha ténylegesen, a gyakorlatban nem történik meg a tulajdon tárgyának átadása, a szerződés nem sokat ér. Hiába száll át a tulajdon, hiába tűnik tökéletesnek és befejezettnek a jogi konstrukció, ha nem valósul meg az ügylet célja: az életátadás. Addig ugyanis, amíg van olyan része a dolognak, amelynek átadására nem került sor, a dologátadás nem tekinthető teljesnek, a szerződés teljesítettnek. Ha kenyeret veszek, hiába adom át a vételárat, és hiába mondja az eladó bármilyen fennköltlen, hogy „a kenyér egésze

mostantól csak az Öné”, ha magát a kenyeret nem adja oda nekem. Hívó életünk fő célja éppen a megszentelődés, azaz a szerződés teljesítése, az uralom átadása Krisztusnak életünk minden területén. Ha ragaszkodom bizonyos dolgok birtoklásához, melyekhez különben már semmi jogom, hiszen a birtoklás joga a tulajdonost, Jézust illeti meg, az ő tulajdonával élek vissza. Ezért pedig büntetés, pontosabban kártérítés jár Neki. Nagy kegyelem, hogy ezt az igényét nem érvényesíti, és nem perel érte.

Remélem, nem tűnik mindez pusztán spekulációnak, még ha a hasonlat néhol erőltetett is. Arra szeretnék rámutatni, milyen fontos a szerződések teljesítése, és hogy dologátadás nélkül a szerződés semmit sem ér, a tulajdonviszony változása ellenére a tényleges helyzet a régi marad. A megtérés teljes életátadás nélkül múló lelkesedés csupán, és nem elköteleződés.

Persze a legfontosabb nem az, hogy én elfogadom-e Krisztus ajánlatát, hanem az, hogy Ő előre, próbatétel és biztosíték nélkül elfogadott engem. Mert az én életátruházásomat megelőzte egy még fontosabb, világra szóló jogügylet: egy tartozásátvállalás. Amikor ennek az eladósodott, csődbe ment világnak minden adósságát, terhéit önként átvállalta a Golgota keresztyén. Ő, akinek korábban semmi adóssága nem volt. Ha lemondok régi életemről, azt hálából teszem, Krisztus értem hozott áldozata miatt, és nem cserébe azért. Ő tisztességes szerződő fél: nem követel magának semmit, csak kér szelíden, és a döntést rám bízta. Az értem hozott áldozat nekem ingyenes, mert nem nekem kell visszafizetnem az árát – nem is tudnám. Neki viszont sokba került: drága életébe. A sokszor emlegetett ingyen kegyelem tehát legfeljebb nekem volt ingyen...

Szabó Zsolt

Beszélgetés Kissné Sohár Mártával, a hivatal vezetőjével

Isten csodálatos gondoskodása

Mind többen jönnek a fasori református gyülekezetbe, messze hangzik az itt hirdetett Ige – mondja Kissné Sohár Márta, a gyülekezet hivatalának vezetője.

– Fogadja azokat, akik esküvőt, keresztelőt, temetést szeretnének bejelenteni, esetleg csak érdeklődnék, lelki segítségre számítanak. Hogyan kezdődött a szolgálata?

– Tizenhárom évvel ezelőtt tértem meg, itt a gyülekezetben. A szüleim ugyan hívők voltak, én is konfirmáltam, időnként eljártunk templomba, de ebből az időből szinte semmi élményem nem maradt.

– **Mi volt a fordulópont az életében?**

– Csődbe jutott a második házasságom. Az elsőből származó gyermekemet neveltük, a férjem azonban nagyon szeretett volna közös gyermeket is, de én hosszú évek alatt sem kerültem áldott állapotba.

– **Hogyan jött el a templomba?**

– Onnan kell kezdenem, amikor a Református Zsinat szeretetszolgálati irodáján dolgoztam, s a sógornőmtől kaptam egy kazettát, amelyen Végh Tamás lelkipásztor Nikodémus történetéről beszélt. Arról, hogy újonnan kell születnünk. Rendkívüli hatást gyakorolt rám. Megjegyeztem Tamás nevét. Másfél évvel később a kolléganőm megemléktette, Végh Tamás Pestre jön, s mivel a lányom konfirmálni készült, arra gondoltam, elviszem hozzá. Előkészítőre járt. Emlékszem, Tamás szólt nekem, „anyuka is leülhet, meghallgathatja,” s én benn is maradtam. Nagyon tetszett, így kerültünk a gyülekezetbe, de utána elmaradtunk. Aztán bekövetkezett a krach az életemben. Kinyitottam a Bibliát Jó

könyvénél, és ezt az Igét olvastam: „Ímé, boldog ember az, a kit Isten megdorgál; azért a Mindenhatónak büntetését meg ne utáljad! Mert Ő megsebez, de be is kötöz, összezűz, de kezei meg is gyógyítanak.... Majd megtudod, hogy békességben lesz a te sátorod, s ha megvizsgálod a te hajlékodat, nem találsz benne hiányt. Majd megtudod, hogy a te magod megsaporodik, és a te sarjadékod, mint a mezőn a fű...” Akkor már tudtam, hova jöjtek. Akkor volt itt ébredés. Még nem voltunk sokan. De az a szeretet, amivel fogadtak, itt tartott. Hazaérkeztem. Nem kérdezték, mit tudok, ki vagyok, milyen nagy ember vagyok, hanem csak azt, miben segíthetnek. Jézusról beszéltek, a Megváltóról, Szabadítóról, újjászületésről. Ebben az időszakban tértem meg, de otthon a családi gondok nem akartak szűnni, a férjemnek nem nagyon tetszett, hogy ide járok. Megkérdeztem Somogyi Péter lelkipásztort, van-e jogom magam mellett tartani a férjemet, ha nem lehet gyermekem, és neki ez a legnagyobb vágya? Ő azt felelte: „Honnan tudod, hogy nem lehet gyer-

meked? Istennek van hatalma rá, hogy adjon.” Közben belevágtunk egy lombikbébi-programba. Nehezen vállaltuk. Még alig kaptam előkészítőként egy-két hormongyógyszert, Isten egyértelműen leállította a beavatkozást. Azt gondolom, azért történt így, hogy Isten dicsősége nyilvánvaló legyen, hogy az Ő hatalmából fogant meg a fiunk élete. A férjem is kimondta, hagyjuk abba az egészséget, mert Isten nem akarja. Ő, aki nem hívó, Istenre hivatkozott, s én örültem neki. Akkoriban a Bibliaolvasó kalauz szerint Sámuel könyvét olvastuk, Sámuel próféta születéséről. Édesanyja imádságánál nyitottam ki a Bibliát. Neki sem lehetett gyermeke, sírva ment a templomba, s imádkozott, ez van lejegyezve: *„Azután erős fogadalmat tett, és ezt mondta: Seregek Ura! Ha részvétellel tekintesz szolgálólányod nyomorúságára, gondod lesz rám, és nem feledkezel meg szolgálólányodról, hanem fiúgyermeket adsz szolgálólányodnak, akkor egész életére az Úrnak adom.”* (1Sámuel 1,11) Bennem is megfogalmazódott, miért ne ajánlanám fel én is. Szívesen! S elmondtam ezt az imádságot. Teljesen egyértelmű volt, Isten meghallgatott. Ez volt a keresztelési igéje: *„Ezért a gyermekért imádkoztam, és az Úr teljesítette kérésemet, amit kértem tőle. Én viszont felajánlom az Úrnak. Legyen egész életére felajánlva az Úrnak! És ott imádták az Urat.”* (1Sámuel 1,27)

– **A férje hogyan reagált?**

– Az édesanyjának telefonon jelentette be a nagy hírt, s emlékszem, így fogalmazott: a feleségem áldott állapotban van. Ő, aki nem beszél így. Számára is egyértelmű volt. Nagy csoda és öröm.

– **Szolgálat a mikor kezdődött?**

– Mielőtt vártuk közös gyermekünket, én elveszítettem a munkámat. A munkánélküli hivatal felajánlott egy féléves továbbképzési

lehetőséget, amit elfogadtam. Ebben az időszakban lettem állapotos. A tanfolyam elvégzése után próbáltam állást keresni, ám mivel mindenütt elmondtam, gyermeket várok, elutasítottak, ezért csak pár tízezer forintos gyesre voltam jogosult. Ebben az időben azonban egy kaposvári jogásznő észrevett egy jogalkotási hibát, perre ment az állammal szemben, s kiküzdötte több ezer anyukának, köztük nekem is, hogy visszamenőleg kaphassunk több százezer forintot, ami sokat lendített az anyagi helyzetünkön, mert a férjem akkoriban megbetegedett. Úgy éltem meg, mindenütt becsületesen elmondtam, babát várok, s bár nem kaptam állást, Isten így is gondoskodott rólunk. Egyik bibliaórán hallottam ezt az Igét: *„Én és az én házam népe az Urat szolgáljuk.”* Nagyon megfogott, szolgálni akartam én is, bár, amiben tudtam, addig is részt vettem. Segítettem a biatorbágyi konyhán, részt vettem a közös takarítási alkalmakon a gyülekezeti tagokkal, részt vettem a gyermekmegőrző szolgálatban. 2003-ban a kisfiam már két és fél éves volt, a férjem még mindig súlyos beteg. Munkát kellett keresnem. Imádkoztam, hogy Istentől való munkahelyet találjak. Ebben az időszakban egy ismerős presbiter házaspár szólt, keresnek valakit a lelkeszi hivatalba. Végh Tamás kérdezte, hogy jönnek-e? Igent mondtam. Ezt ugyancsak csodaként éltem meg.

– **Akik keresztelésre hozzák gyermeküket, ezt milyen indítatásból teszik?**

– A gyülekezeti tagokon kívül a nagy többség családi hagyományra hivatkozik. Úgy gondolják, ez egy ünnepség, megnyugvás számukra, hogy a gyermek meg van keresztezve. Kicsit megütözkönek, amikor kiderül, előkészítőre kell járni. Az a válasz, nem tudnak. Estig dolgoznak. Ilyenkor felhívom a figyelmüket arra, hogyan fognak ígéretet tenni, ha azt sem tudják, miről van szó.

– Nem tudatosodik bennük, hogy Istennek tesznek ígéretet?

– Sajnos, sokakban nem. Azt felelik, megkereszteltetik a gyereket, s ő majd eldönti, akar-e templomba járni. Nem tudják, Isten a szülőre helyezi a felelősséget, hogy Jézushoz vezessék. Elmondom, hogy a gyülekezet is ígéretet tesz arra, minden segítséget megad, hogy a szülők ígéretüket teljesítsék, s ez valóban így van. Mert baba-mama kör van, gyermekmegőrzésre is lehet hozni a kicsit, aztán később lehet jönni óvodás-istentiszteletre. S a nagyobbak hittanra, gyermek-istentiszteletre járnak. Van anyakör, fiatalasszony-kör, pároskör, valóban minden segítséget megadunk. Ha ők nem teljesítik az ígéretüket, akkor a gyülekezet sem tudja. Nem olyan régen nagyon megrázott, hogy egy édesapa temetést jött bejelenteni. A 26 éves fia öngyilkos lett, s amikor megkérdeztem, jártak-e templomba, azt felelte, a fia először és utoljára a keresztelésén volt a templomban. Micsoda felelősség van rajtunk! Nem lehet a szülőknek azt mondaniuk, a gyermek majd eldönti, mit akar, mint ahogy arról sem kérdezzük meg őket, akarnak-e iskolába járni. Ahogy megtanítjuk őket a helyes viselkedésre, táplálkozásra, s arra, hogy a piros lámpánál nem szabad átmenni, ugyanígy a lelki épülésükre is gondot kell fordítani.

– Egyházi házasságot miért akarnak? Az is csak egy szép ceremónia?

– Sokaknak igen. Nem is nagyon lehet elhatolni a lelkükig, annyira távolságtartóak. Azért az előkészítőkre eljárnak, s hallgatnak figyelmesen. Beszélünk nekik arról, milyen sok a válás, s Isten össze tudja tartani a kapcsolatot. Ilyenkor furcsa izgalom ül ki az arcukra, érzik, milyen jó, hogy eljöttek, mert azt akarják, hogy ez a házasság tartós legyen. Később aztán találkozunk velük, amikor a gyermeküket hozzák kereszttelőre.

– S a temetések?

– A temetés megrázó esemény, megrendülnek az emberek a haláltól. Az Isten-tudat felerősödik bennük. A legtöbb emberben benne van, hogy keresztény ország vagyunk, s ragaszkodnak ahhoz, hogy lelkész temesse a szeretettiket. Amikor jönnek bejelenteni a gyászhiért, s beszélgetünk, beszélgetnek a lelkészekkel, az sokakat indít Jézushoz. Nem rögtön, nem hetek múltán, meglehet, csak évek elteltével. De az Igében is benne van, nem mindig ugyanaz a vető, mint az arató. Emlékszem, néhány éve egy hölgy a testvére számára kért egyházi temetést, nem sokkal később jelentkezett konfirmációra, s megtért.

– Milyen hatást gyakorol a gyülekezetünk a környezetére? Mennyire hallatszik a hangja?

– Csodálatos, amikor úgy térnek be, itt esküdött a barátom, itt volt a gyermeke kereszttelője, szeretnénk, ha a mienk is itt lenne. Épül, gyarapodik a gyülekezet. Megfogja őket az a közvetlenség, az a szeretetteljes légkör, ami itt van, ahogy a lelkészek hirdetik az Igét. Az új életet kapott gyülekezeti tagok is viszik a hírt mindenfelé: „Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van tenálad. És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.” (Jn 6,68–69.)

Cseke Hajnalka

„Művem a Királynak szól”

Fasori CD Gárdonyi Zoltán műveiből

Gyönyörű kivitelű és rendkívüli zenei élményt nyújtó hanglemezt adott közre néhány hónapja Pálúr János orgonaművész, templomunk organistája, és az Arany János karnagy vezette Psalterium Hungaricum énekkar Gárdonyi Zoltán kórus- és orgonaműveiből. A felvételek a fasori templomban készültek 2006 májusában. Mennyei muzsikát hallunk, s ehhez templomunk kiváló akusztikája is hozzájárul. „Művem a Királynak szól” – hirdeti a CD borítója. Az előadók nem véletlenül választották a 45. zsoltár 2. versét a lemez címéül, hiszen a kiadvány minden hangja a zeneszerző Gárdonyi és a műveket megszólaltató művészek mély hitéről tanúskodik: ez a CD, valamilyeni rezdülése a Királynak szól, Istent dicsőíti, az Ő üzenetét közvetíti. Ez a szándék megszenteli a felhangzó muzsikát, és a zene igehirdetessé válik.

Két motettával indul a lemez, elsőként dicsérfő éneket hallhatunk a 45. zsoltárból vett versekre, majd Szép könyörgés szólal meg Balassi Bálint szövegére. Ezután orgonakorálok, gyülekezeti ének feldolgozások, tovább-

bi motetták váltják egymást, felhangzik a Psalmus poenitentialis zsoltárfeldolgozás. Számomra a CD „csúcspontjának” számít a Szelíd szemed, Úr Jézus című orgonakorál, majd ugyanennek az éneknek az énekkari feldolgozása. A lemez záró számaként A tékozló fiú című, majdnem húszperces kisoratórium, amelyben Lettner Zsolt, Oláh Gábor, Basky István, Arany János és Számely Vivien énekel szólót. Érdemes a Gárdonyi CD-t az iratterjesztésben megvásárolni, mert amellett, hogy több mint egyórányi különleges művészi élményt kínál, hitünket is mélyítheti.

D. M.

A FASORI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG ÖRÖMMEL FOGAD ADOMÁNYOKAT!

A Lelkeszi Hivatalban bárki bármilyen célra befizethet adományokat.

Csekken és banki átutalással is lehet fizetni az alábbi célokra és számlaszámokra:

1. Gyülekezet javára: Budapest Fasori Református Egyházközség:

11707024-20344003-00000000

2. Julianna Iskola javára: Szabó Imre Alapítvány: **11707024-20304014-00000000**

3. Csipkebokor Óvoda javára: Csipkebokor Református Óvodai Közhasznú Alapítvány:

10702019-48081403-51100005

4. Orgonaépítés céljára: Fasori Orgona Alapítvány: **11707024-20403144-00000000**

„Aki feltekint rá, életben marad...”

(4Móz 21,9, Jn3 14–15)

Életem első 37 évét Isten nélkül töltöttem, félig-meddig tudatosan. Katolikus-zsidó családból származom, de szüleim a háború, az üldözések, nélkülözések miatt nem gyakorolták vallási gyökereiket, s mindketten a humanizmus és az emberi erkölcs, a jó szolgálatban éltek életüket. Apai nagyanyám hívő katolikusként még 90 éves korában is „lefutotta” a templomba igyekvőket, s gyerekkoromban sokszor elkísértem a misére, élveztem a templomi csendet, nyugalmat, békességet, de a liturgiából, az ott elhangzottakból nem sokat értettem. Bár nem emlékszem rá, hogy nagyanyám Istenről, Jézusról beszélt volna nekem, vagy imádságokat tanított volna, mégis 14 éves születésnapomra egy katolikus fordítású Bibliát kaptam tőle, amelyet olvastam, de sokat nem értettem belőle, inkább csak a zsidó gyökerek, történetek érdekeltek belőle. Anyai nagyanyám nem gyakorolta hitét, de a zsidó gyökerű családokban valahol láthatatlanul ott munkálkodik

Isten, tudnak róla, mint valami távoli Teremtőről, Gondviselőről, még ha nem is veszik komolyan (vagy személyesen) jelenlétét, legalábbis én így érzékeltem. Emberi szempontból sokszor érthető ez a csalódott gondolkodás a holokauszt személyes átélése után, nagyanyámék 14-en voltak testvérek, s a népes rokonságból csak néhány unokatestvér élte túl a zord időket. Mindenesetre az én személyes életem is így zajlott, a szokványos emberi erkölcsök alapján tisztességes életet próbáltam élni, s azt gondoltam, betartom a Tízparancsolatot (persze felszínesen, és az első parancsolatról tudomást sem véve), s büszke voltam magamra, milyen jól megy ez....

Mérnöki pályára kerültem apám nyomdokain, aki kőműves inasból lett építészmérnök, s azokat az elveket vallottam, amiket otthon hallottam szüleimtől: „élj tisztességesen”, „használd a fejedet gondolkodásra”, „ne várj másra, csak az valósul meg, amit te megcsinálsz”, „okos ember más kárán tanul”, s hasonló bölcs, de emberi tanításokat. Még az egyetemi évek alatt megismerkedtem későbbi feleségemmel, akivel összeköltöztünk, majd két évvel később összeházasodtunk. Három gyermekünk született gyorsan egymás után, olyanok, mintha hármas ikrek lennének, legalábbis az első évek szülői terhelése annak tűnt. A felszínen úgy éltük az életünket, mint egy tisztességes család, de a házasságunk, az egymáshoz való kapcsolatunk egyre nehezebbé vált. Nekem továbbra is az volt az alapelve, hogy a férj feladata minden (anyagi) dolgot előteremteni, miközben feleségem engem hiányolt az életünkből, rám lett volna szüksége. Mindezeknek meg lett a következménye (hiszen az Isten nélküli életem volt maga a bűn, s ennek kiteljesedése lett a halál, a kapcsolataim, életlehetőségeink halála): párkapcsolatunk szétzilálódott, a munkám pedig egyre inkább a mások anyagi becsapá-

sán kezdett alapulni. S én a „jó ember”, még mindig vakon azt gondoltam, minden rendben van, csak most egy kicsit nehezebb életszakaszon megyünk át, nemsokára minden rendben lesz....

2002 nyarán kerültem a Fasorba egy istentiszteletre, megfáradtan, megcsömörlötten, s nyugalomra vágyódóan, ahol az igehirdetés a pusztában megpihentetett Illésről szólt: hogyan gondoskodik róla Isten. Nem sokat értettem belőle, mégis úgy megfogott, hogy lehajtott fejjel ültem a karzaton, és elkezdtek potyogni a könnyeim. Meg kellett látnom, hogy a magam erejéből nincs tovább út; vagy átadom magam Isten gondoskodásának, vagy éhen és szomjan pusztulok a magam pusztaságában. És Isten megkönyörült rajtam, s mint Illést, elindított egy hosszú úton, aminek döntő állomása lett egy csendeshét hat hónappal később, ahol nagy ellenkezések és küszködések után átadhattam Neki valóban az életemet. Nagy volt ez a küszködés, egy testvérem megkérdezte a hét közepén (látva tépelődésemet): „Hogy érzed magad?” Őszinte válaszomra, hogy nagyon rosszul, csak ennyit mondott: „Az a jó!” Nagyon utáltam abban a pillanatban, de azóta is hálásan emlékszem rá vissza, mert ő már tudta, hogy csak a disznók vályújától, a halálon keresztül lehet az Életre eljutni. Akkor érthettem meg, hogy az igazi Életre, Jézus életére csak a halálon, az énem halálán keresztül juthatok el, s ez azóta is így van. Róla, Jézusról tehetek bizonyosságot, ő az egyetlen, aki szabadtítást tud és akar adni a magamat istenítő mondvacsínált „életemből”, a jót akaró, de újra és újra kárt okozó önfejű tevékenységeimből. Hiába akarok „kereszttyén életet” élni, a saját erőmből nem megy, lehetetlent kívánok; az egyetlen esélyem az, ha komolyan veszem, hogy az én igazi, megérdemelt helyem a kereszten van, s így Jézus,

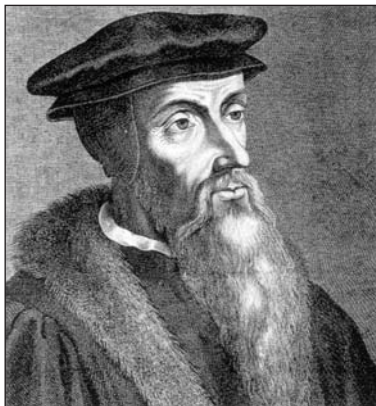
a Lelke által élhet, tevékenykedhet az én életemben, helyettem. Sokszor megtapasztaltam, ha a saját fejem után megyek és nem kérdezem meg „*Uram, mit akarsz, hogy cselekedjek?*” (Apcsel 22,10), annak súlyos következményei lettek, s ha megkérdeztem (és meg is mertem tenni), én csodálkoztam a legjobban, hogy a lehetetlennek tűnő dolgok egyszeriben megoldódtak. Nem oldódott meg az életem egyszeriben, de egyre lehetetlenebb körülmények között is egyre biztosabban, bár sokszor kételkedve járhatom az utamat, tudva hogy (az, Aki az Életét adta azért, hogy nekem ne kelljen elpusztulnom) hűségesen irányítja lépteimet. Legnagyobb küzdelmeim még mindig a (túlságosan) tevékeny természetemmel vannak, s újra megkapom az Úrtól egyik kedves Igémet: „*Az ÚR harcol értetek, ti pedig maradjatok veszteg!*” (2Móz 14,14). Bizony sokszor tapasztalom, hogy valamit nem csinálni sokkal nehezebb, mint gyorsan megtenni, s csak az Istennel való szoros, személyes közösség képes arra, hogy megértsem akarátát: „*Ahogy a szolgálk uruk kezére néznek, vagy a szolgáló úrnője kezére néz, úgy néziünk mi Isteniünkre, az Úrra, míg meg nem könyörül rajtunk.*” (Zsolt 132,2). Felfoghatatlan számomra az Ige beteljesült valósága: „*Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen*” (Jn 14,27), ezt soha nem tudtam volna magamról elképzelni. S azt sem, hogy az én makacs és önfejű természetemet olyan nagy türelemmel és szeretettel tudja megadásra kényszeríteni az én Uram, Aki még mindig nem mondott le arról, hogy már itt teljessé és boldoggá tegye az életemet, elhalmozva ajándékaival, s legfőképpen Magával.

Parti Ferenc

KÁLVIN JÁNOS, ISTEN SZOLGÁJA

Szubjektív portré az 500 éve született reformátorról

A 16. század fontos szereplői közül nem sokan vannak olyanok, akikről még 500 év elteltével is világszerte megemlékeznek. Legtöbbjük máig tartó hatása könnyen megmagyarázható. Kálvin János jelentőségével azonban sokan nem tudnak mit kezdeni.

A genfi reformátor halála évében, 1564-ben született William Shakespeare darbjait rendszeresen játsszák a 21. században is: a legnevesebbek az egész világon a kötelező tananyag részei, csakúgy, mint az ugyan-ezen esztendőben elhunyt nagy itáliai mester, Michelangelo alkotásai. V. Károly elmondhatta, hogy hatalmas birodalmában soha nem nyugodott le a nap, de Kálvin élete nagy részében csupán egy nyugat-európai kisváros zavaros gyülekezeti életének rendbetételén munkálkodott. A német reformáció elindítójának emlékét legalább számos világnyelven őrzi a keresztyénség egyik felekezetének, a „lutheránus” (evangélikus) egyháznak a neve; akik viszont Kálvin örökségét leghűségesebben ápolják, ragaszkodnak a református vagy presbiteriánus elnevezéshez. Miért nem tudta őt mégsem elfelejteni az emberiség ennyi idő alatt?

Ma már egész biztosan tudjuk, hogy munkája gyümölcsei nem politikai játszmákban kiügyeskedett hatalom és erőszakos uralkodás termékei. Mindenesztül hamis az az ellenségei írásaiban sikeresen ter-

jesztett kép, amely Genf teljhatalmú zsarnokának mutatja őt. Halála előtt öt évvel, 1559-ben kapott erősen korlátozott polgárjogot abban a városban, amelynek akkor már 18 esztendeje megszakítás nélkül lelkipásztora volt: korábban még szavazójoga sem volt, de

ezután sem engedték a város legfontosabb hivatalainak közelébe. (Ezért nem állja meg a helyét a másik jól ismert vádpont: Kálvinnak legfeljebb közvetett befolyása lehetett a szentháromság-tagadó Szervét Mihály kivégzésében. Valójában az 1553-as per idején Kálvin ellenfelei vezették a várost, és a reformátort, aki kora közgondolkodásának megfelelően egyetértett az eretnek halálos ítéletével, csak teológiai szakértőként hallgatták meg; azt is semmibe vették, amikor máglyahalál helyett enyhítésül a humánusabb lefejezést javasolta Szervétnek.) Genf tanácsa, amely a reformátort 1537-ben elűzte a városból, majd 1541-ben a káoszt elkerülendő szégyenszemre vissza kellett hívja őt, ezek után is mindvégig erős kézzel megakadályozta, hogy Kálvin vagy a hozzá közel álló francia jövevények beleavatkozzanak a város vezetésébe. Még írásai kiadásához is a városi tanács engedélyét kellett kérnie.

De nem is anyagi lehetőségei révén emelkedett fontos szerepre. A genfi lelkipásztor gyakran könyvtára értékes darabjait

kellett eladja ahhoz, hogy legyen pénze a szűköss mindennapi betevőre!

Kálvin hatását sok valóságos tényezővel lehet magyarázni, ezek azonban ugyanabból a forrásból táplálkoznak: úgy tekintett magára, mint Isten szolgájára, akinek egyetlen küldetése, hogy Isten dicsőségére munkálkodjon. Ezért szubjektív Kálvin-portrénkban is erre koncentráljunk: mit jelentett ez az ő számára – és mit a következő évszázadok keresztyénei számára?

Mindenekelőtt: mit nem jelent ez? Kálvin nem volt tökéletes. Fontos ezt hangsúlyozni, mert a reformátor helyes értékelését éppúgy akadályozzák azok, akik képmását ragyogó aranyfestékekkel pingálják, mint azok, akik komor fekete színekkel mázolják azt. Ahogy testi betegségeivel, a visszatérő fejfájással, a köszvénnel, az epekővel vagy az aranyérrel állandó küzdelmet kellett folytatnia, úgy vetett árnyékot szolgálatára indulatos természetével vívott harca is. Kálvin esendő ember volt: Isten szeretete ezek között a keretek között használta őt hűséges szolgájaként.

Szolgálatának titkához kulcsot adhat kezünkbe legismertebb műve, az Institutio Religionis Christianae (A keresztyén vallás rendszere) első mondata: „Egész bölcsességünknek, már amelyik igaz és valóságos bölcsességnek nevezhető, valójában két összetevője van: Isten és önmagunk ismerete.” Kálvin egész életét e kettős, egymástól elválaszthatatlan bölcsesség kutatására, megvalósítására és tanítására szánta.

Mindkét ismeret legfontosabb forrása szerinte a Biblia, mégpedig a teljes Szentírás, amelynek középpontjában Jézus Krisztus áll. Az Ő személye nyitja meg előttünk egyszerre Isten és az ember ismeretét. Kálvin több ezer oldalnyi igehirdetése és bibliakommentárja mutatja, mennyire szívügye

volt Isten írott Igéjének pontos megértése és helyes tanítása. Magyarázataiban az eredeti héber, illetve görög szövegre támaszkodott, de vallotta, hogy ezeken keresztül is csak a Szentlélek megvilágosító hatalma nyithatja meg az ember előtt a Bibliát. A Szentírás a Szentlélek iskolája – írja.

Egy német evangélikus egyháztörténész Kálvint „a reformáció epigonjának”, tehetségtelen utánzójának nevezi. Ez a kijelentés, nyilvánvalóan rosszindulatú megfogalmazása ellenére is, fontos igazságra mutat rá. Kálvin, ellentétben sok reneszánsz gondolkozású kortársával, nem újszerű, eredeti gondolatokat akart leírni: sokkal fontosabbnak tartotta, hogy hűséges maradjon a Szentíráshoz. Alázatát ismerhetjük fel abban, hogy gyakran idézi azok munkáit, akik korábban az általa vizsgált igeszakasszal vagy teológiai problémával foglalkoztak – hol egyetértően, hol bírálva meglátásaikat. (Messze nem szolgai másolóként.) Az pedig tagadhatatlan, hogy korának egyik legműveltebb szerzője ő, aki éppúgy ismeri az egyházatyák írásait, mint a kortárs reformátorok, vagy a katolikus szerzők műveit. Más reformátorokkal szemben nagyon ügyelt arra, hogy bibliaértelmezését ne pillanatnyi harcai, az őt ért támadások határozzák meg, hanem éppen az Ige helyes megértése vezesse mindennapos küzdelmeiben is. Tiszta bibliai látása, éles elméje így építhetett hidat az első reformatori nemzedék tagjainak (pl. Luthernek és Zwinglinek) gyakran egymással éles ellentétben megfogalmazott álláspontjai között. Talán nem véletlen, hogy megalapozott bibliamagyarázataira gyakran ma is egyetértően hivatkoznak a különböző felekezeti bibliakommentátorok, sokszor átnyúlva az azóta eltelt századok sok tízezer oldalt kitevő értelmezési fölött.

Szintén alázatát láthatjuk abban, ahogy az Institutiót, az utókor szemében főművét formálgatta. Első kiadása 1536-ban jelent meg, és Luther hatását mutatja. Ezután élete folyamán maga Kálvin mindvégig bővítette, újrafogalmazta és átszerkesztette, egészen a végső, 1559-es kiadásig, amelynek az első-höz képest ötszörös terjedelme már egészen más szerkezetben jelenik meg. Kettős cél vezette ebben: egyfelől az, hogy minél pontosabban és minél teljesebben mutassa be mindazt, amit Isten kijelentett nekünk; másrészt, hogy minél jobban követhető legyen mindez az olvasó számára. Az Institutio eredeti célja az volt, hogy kommentárjaihoz olyan segédkönyvet, bibliai bevezetést adjon, amely bemutatja azokat a fontosabb témákat, amelyek bővebb kifejtésére nem jut hely a bibliamagyarázatok között: Kálvin mégsem törődött soha bele, hogy ez a „segédanyag” hiányos vagy nehezen olvasható maradjon. Hogy minél szélesebb közönséghez eljuthasson, kész volt ő maga franciára is lefordítani – olyan tiszta és világos megfogalmazással, amely a francia irodalmi nyelvre is hatást gyakorolt. Nem csoda, hogy az Institutio terjedelme ellenére a reformáció korának egyik legolvasottabb teológiai munkája lett.

Mindez azonban sokkal több volt számára, mint elvont ismeret. Kálvin hatásának egyik oka éppen abban ragadható meg, hogy a gyakorlati keresztyén élet számára kutatta Isten Igéjét. Mégpedig egy konkrét helyzetben: a genfi gyülekezet kusza mindennapjaiban. És mivel Szentlélektől vezérelt biztos kézzel a kérdések lényegére tapintott rá, útmutatása évszázadok múltán is megfontolásra érdemes, hiszen a gyorsan változó felszín alatt ma is gyakran hasonló problémákkal küzd Isten hívő népe. Kálvin a korábbi századok egyházi szemléletével

szembefordulva nem kiszakítani akarta Isten népét a világból, hanem arra indította a keresztyéneket, hogy ők változtassák meg ezt a bűn uralma alatt vergődő világot. A nyugati gondolkozást átalakító erővel bírt az a felismerése, hogy nem csak az áhítatos elmélkedés, hanem a hétköznapi munka, sőt akár a pénz is szolgálhatja Isten dicsőségét, ha az Ő akarátának engedelmeskedve élünk vele. (Ezért is szüntette meg Kálvin Genfben pl. a vasárnapon kívüli ünnepeket, a lustaságot vallási hagyományokkal igazoló „szent-heverd-el napokat”, ahogy első életrajzírója, Theodor de Bèze fogalmazta.) A követői körében megszületett kapitalizmus egészséges működését pedig ekkor még a Teremtő előtti felelősség ismerete biztosította. A korai újkori Hollandia vagy a születőben lévő Amerikai Egyesült Államok, ahol Kálvin etikája a legmélyebb nyomokat hagyta, megmutatta a világnak, hogy igaz a reformátor genfi kátéjának állítása: az ember legfőbb java az, ha életét Isten dicsőségére fordítja.

Hatásának bemutatása azonban nem lenne teljes, ha hallgatnánk arról az egyházszervezetről, amely Kálvinnak köszönheti széleskörű elterjedését. A lutheri reformáció az egyház irányításának felelősségét az uralkodó kezébe helyezte. Ez óhatatlanul oda vezetett, hogy erős evangélikus egyház csak ott jöhetett létre, ahol maga az uralkodó támogatta azt. Kálvin viszont személyesen is sokat küzdött a genfi városvezetés ellenséges viszonyulásával. Emellett szívügye volt a franciaországi misszió, amelyre az ő irányítása mellett Genfben százával képeztek ki lelképászorokat. Márpedig a francia uralkodók a 16. században szinte mindvégig irtották a protestánsokat. Ilyen körülmények között nem lehetett külső támogatásra számítani. Ennek ellensúlyozására

ÁPRILY LAJOS:

KÁLVIN, 1535

Aetatis suae 26

Ott ül a tornyos, vén Basileában,
fiatalon, a zord idők fokán.
Helvét magasság ég a messzeségben
s a kor viharsugára homlokán.

Páris felől piros máglyák lobognak,
jajgatva sír egy messi, tompa kar.
Ádám esendő, átkozott fajában
lázad a bűn és zúg a zűrzavar.

Vergődve látja lázmeleg szemével,
igazság annyi hőse hogy zuhan.
S kitör a jajszó nyugtalan szívéből:
Meddig a próba, meddig még, Uram?

A vörös Münster várja már Erasmust,
az ősz, ki hullva is világtudás.
De Pál apostol óriás alakja
fölébe nő, mint égő látomás.

S feleletül mögötte felmagaslik
a vérestestű embernek-fia:
fény hull sebéből és a fény zenéje:
Egyedül Istené a glória.

S két szót kiált a bibliás magasság,
hogy megkondul belé a végtelen:
Eleve-elrendeltetés az egyik,
s megváltó arcú társa: kegyelem.

S megered tolla lázas éjszakákon,
és növekedve ír és írva nő.
Amit leír, a századokba csendül,
sors lesz belőle, szellem és erő.

Acélos új rend, győzelmes tanítás,
világformáló s mégis ősi szó.
S teremtvé hull a szomjazó szívekbe:
Igaz tudomány. Institutio.

alkotta meg Kálvin bibliai példára a konzisztóriumot (a mai presbitérium elődjét). A lelkészek és tekintélyes gyülekezeti tagok tanácsa alkalmas lett arra, hogy akár támadások közepette is gondoskodjon a belső rendről éppúgy, mint a külső védekezésről.

Mindebből jól látszik, hogy Kálvin nem saját dicsőségét kereste, és nem is személyes tekintélyére alapozta az egyház építését. Alázatát érzékelteti, hogy akarataának megfelelően jeltelen sírba helyezték holttestét. Nem ő az igazán fontos, hanem az általa munkálkodó Isten! A református egyházaknak sem ő akart irányt szabni; nem véletlen, hogy ezek az egyházak általában nem is Kálvin írásait, hanem más hitvallási iratokat (Heidelbergi káté, II. helvét hitvallás, La Rochelle-i hitvallás, belga hitvallás, skót hitvallás) tettek meg identitásuk kifejezőjének. De az sem meglepő, hogy mindezek a hitvallások tartalmilag annyira hasonlítanak egymásra: mindegyiken érezhető Kálvin tiszta bibliai látásának erős hatása.

A keresztyéneknek ma is hasznos lenne jobban megismernie Kálvin bölcs és Isten Igéjét tisztán fejtegető írásait. Mégsem személyesen hat ő elsősorban, hanem azoknak az életén és művein keresztül, akiknek a gondolkozását átformálta az a világos evangéliumi szemlélet, amelyet tőle tanultak. Így is igaz maradt viszont az, amit annak a támadójának írt, aki Kálvin gyermektelenségében Isten büntetését látta: „Isten adott nekem fiút, aztán vissza is vette... És mégis, tízezernyi gyermekem van szerte a keresztyén világban.” Ezért áldhatjuk ma is Istent mindazért, amit hű szolgáján, Kálvin Jánoson keresztül elvégzett az elmúlt 500 évben Jézus Krisztus követői között!

Pataki András Dávid

„Egy lélekkel itattattunk meg”

Az egység gyümölcsei

„...igyekezzetek megtartani a Lélek egységét a békesség kötelékével. Egy a test, és egy a Lélek, aminthogy egy reménységre kaptatok elhívást is: egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség, egy az Istene és Atyja mindeneknek; Ő van mindenek felett, és mindenek által, és mindenekben.” (Ef 4,1–6)

*

Az egység a keresztyénség egyik alappillére, lényeges ismertetőjele. Fontos, ahogyan mi, hívő emberek átéljük a gyülekezetünkben, és az sem mindegy, hogy mit közvetítünk kifelé, hogyan látszunk a világban. Nem véletlen, hogy az egységet a Sátán ott támadja, ahol csak tudja.

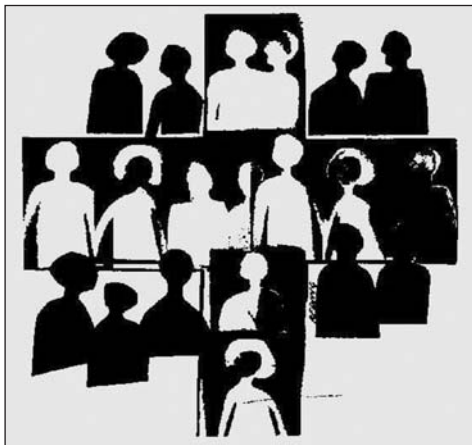
MIT MOND az értelmező szótár az egységről? „Közös cél érdekében létrejött tömörülés, együtvé tartozás.” Csak ott van tehát valódi egység, ahol van közös cél. És mi lehet a hívő nép számára ez a megszentelt közös cél? Jézus követése, amelyre elhívást kaptunk, Isten jobb megismerése, hitünk mélyítése, Isten dicsőítése. „Egy reménységre kaptatok elhívást” – írja Pál apostol. El kell jutnunk „mindnyáján a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére” – folytatja később az efézusi levélben. Megszentelt közös cél, valamint szeretet és alázat nélkül nincs egység. Sem a házasságban, sem a családban, a gyülekezetben, az egyházban, de a nemzetben sem.

Isten maga a tökéletes egység. Ahogyan a Biblia, az Ige, Isten kijelentése is a tökéletes egységet adja élénk. „Egy az Úr” – már Mózesnél olvassuk. Később, az Újszövetségben fontos megértenünk a Szentháromság egységét is. Azt írja a Heidelbergi Káté a 25. kérdésben: „Mivel csak egyetlenegy isteni

lény van, miért nevezed meg e hármat: az Atyát, a Fiút és a Szentléleket?” Válasz: „Azért, mert Isten úgy jelentette ki magát az Ő igéjében, hogy ez a három megkülönböztetett személy amaz egy, igaz, örök Isten.” Amikor tehát azt mondjuk, hogy a Szentlélek munkál valakinek az életében, akkor Isten munkál. A keresztelés parancsa is az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében hangzik. Jézus mondja, hogy Ő és az Atya egy: „Én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem” – olvashatjuk a Bibliában. „Egy a test és egy a Lélek...” – írja Pál az efézusiaknak, vagy idézhetjük az első korinthusi levelet is (12,13): „egy Lélek által mi mindnyájan egy testté keresztesztelttünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg”.

Fontos értenünk, hogy mi nem vagyunk képesek egységet teremteni, mint ahogy semmit sem tudunk teremteni. Az egység Isten ajándéka, egy hívő közösségben is Ő munkálja. A mi feladatunk, hogy őrizzük: „Igyekezzetek megtartani a Lélek egységét...” – olvashatjuk az Igében.

MI, A HÍVŐ NÉP az „egy” Krisztus-testnek, az „egy-háznak” a részei, tagjai vagyunk. A fasori református gyülekezet is a Krisztus-test alkotója. Jézus azért imádkozott (János 17,21), hogy a keresztyének legyenek egyek: „Könyörgöm, hogy mindnyájan egyek legyenek; a mint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” – A hívők egységére felfigyelnek az emberek, mert ez a világban szokatlan. A gyülekezetnek egységet kell sugároznia a világ felé. „Ti vagytok a föld sója” – hirdeti

Jézus a keresztyénekről. És nézzük meg, hogy a só milyen „egységes” képet mutat felénk, egyszínű fehér port látunk, holott mind-egyik apró sókristály különbözik egymástól.

AZT SZOKTUK MONDANI, hogy mi, keresztyének „*egyek vagyunk a Krisztus-ban*”. Mit jelent ez? Egy vagyok a Krisztus-ban egy másik hívő testvéremmel, ha a Szentlélek segítségével úgy tudjuk egymást szeretni és elfogadni, hogy tökéletesen egy akaratra tudunk jutni. Miben is? A már említett, megszentelt közös célokban – életünkkel Istent dicsőítjük, Jézust követjük, Őt szolgáljuk.

Vallom, megtapasztaltam, hogy a Szentlélek ott is, két ember között is adhat tökéletes egységet, ahol vita van, többféle látás. Ez lát-szólag ellentmondás, de mégsem az. Két embernek lehet teljesen különböző a látása bizonyos kérdésekről, ha mindketten Isten országának gyermekei, azaz az Úr útját keresik, békességet fognak kapni a vitájukban, a két-féle látás pedig inkább ki fogja egymást egészíteni, mint kioltani. Ilyenkor átélhetjük, hogy értjük egymás „nyelvét”, alpból tudjuk, hogy a másik miért gondolkodik így vagy úgy. A két fél gyakran eleve hamar közös álláspontot tud kialakítani, és Istentől kap

békességet. Ez a világban igen ritka. És ez az a bizonyos „békesség köteléke”, amiről az Ige beszél: „*Igyekeztek megtartani a Lélek egységét a Békesség kötelékével.*”

AKIT NEM SZERETEK, azzal nem is tudok egységben lenni. Hiszem, hogy két hívő ember eleve egységben van, ahogyan egy házaspár is a megszentelődésekor. Aztán a Sátán támadni kezd, és az igazi kérdés az, meg tudják-e tartani Isten segítségével az egységüket. Ugyanez érvényes a gyülekezetben.

Döntő a férj és a feleség egysége a házasságban. A Teremtés könyvében olvassuk, hogy a férfi és a nő elhagyja apját és anyját, és „*lesznek ketten egy test*”. Ez megint egyfajta tökéletes, Isten által teremtett és megál-dott egység. A Biblia nem véletlenül céloz a testiségre is. A lelki egység, a közös imádság, bibliaolvasás, beszélgetések, szolgálat és a többi mellett a szexualitás is az egység őrzésének alapvető ajándék-lehetősége és feltétele. Ha nincs testi egység, a Sátán azonnal szét-dobál: mindkét fél idegesebb, feszültebb, és megindul egyfajta elhidegülés. Félig-meddig tréfásan: ha tehát őrizni akarjuk a házaspárunkkal az egységet, akkor két dolgot mindenképpen tegyünk, gyakran tartsunk ima-közösséget, bibliaolvasást, és gyakran búj-junk össze... Egy házaspár egysége rendkívül fontos például a gyermeknevelésben, a szolgálásban, a szülők felé, és lehetne sorolni. Az egység a családban is hasonlóan fontos! Ét-kezzünk együtt, együtt menjünk templomba, közösen ünnepeljünk stb.

A világban az egység erős és hatékony-ságot jelent. Jól láthatjuk ezt a csapat-sportokban – egy összeszokott csapat jobban játszik, még ha egyenként gyengébb ké-pességű sportolókból áll is, mint sztárok alkalomra összeválogatott bandája. A Krisztus-test is egységben épül egészségesen, és

nem a „sztár hívők” igyekezetéből, hanem a közösség erejéből.

Ha egységről ábrándozunk, gondoljunk nemzetünkre is! Szomorúak lehetünk, hiszen elbuktunk a nagy egységpróbán 2004. december 5-én, amikor határon túli magyar testvéreinket az állampolgárságról szóló népszavazáson megtagadtuk. A magyar nemzet megosztott, láthatjuk, ez hova vezet. De most örvendezhetünk is: egyesültek a magyarországi és a határon túli magyar református egyháztestek. Ez az egység építheti nemzetünket, és Isten országát.

TÉRJÜNK RÁ a keresztyén gyülekezetekre. Említettem, hogy egység hívő közösségben is csak Isten kegyelméből lehet, mert pusztán az emberi erőlködésből nem jön létre. Csak Krisztusra lehet építeni. Melyek az egység feltételei? Fontos, hogy a gyülekezet tagjai valóságos és őszinte kapcsolatban legyenek egymással, tudjanak együtt gondolkodni, őszintén megvitatni olyan dolgokat, amelyek fontosak a közösség számára.

Hogyan lehet emberek közt egyetértés? Ha meg, illetve ki tudnak beszélni dolgokat. De az egymással beszélők ne önmagukat tartásák egyedüli igaznak, hiteles mértéknek mások előtt! A gyülekezeti egységet is úgy kell folyamatosan ápolni, mint egy házasságot. Az igazi szeretet tettekben nyilvánul meg (pl. komatál, látogatás!). Nem lehetünk közömbösök egymás iránt. Nem lehet, hogy egy gyülekezetben egymástól teljesen függetlenül éljenek az emberek, élő kapcsolatra van szükség közöttük. Ezért fontosak például a házi ima- és bibliakörök, vagy egy-egy bizonyosságtétel. Egymás bajából, örömeiből sokat tanulhatunk. Tudnunk kell vigasztalni is, és örülni is az örülőkkel. Pál a galatabelieknek így ír: „*Egymás terhére hordozzátok, és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét*”. „*Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást*

szeressétek, amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást” – mondja Jézus. Ez az egység sziklája. A testvéri szeretet összetartó erő.

Nagyon fontos a többségi döntés elfogadása. A Julianna iskola házirendjében szerepel, hogy a tanároknak is kötelező a köpeny viselése. Két pedagógus nem volt hajlandó köpenyt hordani, és ez oda vezetett, hogy végül elhagyták az iskolát. Ugyanakkor ne legyünk elvtelenül bólogatók sem. Ha éles kérdés jön elő, amit a Biblia alapján másként látunk, mint hívő testvéreink, beszéljessünk róla, kérjünk tanítást, és végül, ha nem jutotunk előbbre, inkább Istennek engedelmeskedjünk, mint az embereknek. Ilyenkor fogalmazunk meg bátran különvéleményt. Fontos azonban, hogy ne torpedózzuk meg a többségi döntést, és főként utólag ne áskálódjunk. Egy bátor különvélemény, amely a többségi döntés elfogadásával párosul, akár jobban építheti az egységet, mint az egyhangúság.

VAJON MI BOMLASZTHATJA a gyülekezet egységét? Milyen praktikákat vet be a Sátán? Nem a vitás kérdések bomlasztanak, hanem az emberi, bűnös viselkedésünk. Íme, néhány példa, amelyekben már én magam is elbuktam. 1. Bántás, ítélezés: szerintem ő még nem született újjá, mit szól bele; „nulla kilométeres” hívő hozzám képest; nem jár valamilyen alkalomra, vagy közösségbe, nem tartja prioritásnak, ezért nem is szeret – vagy én kevésbé szeretem; alkalmatlan a szolgálatra, amit visz, és a többi. 2. Sértődés: már megint nem köszönt valaki; csúnyán nézett rám valaki; engem kihagynak valamiből; nem is tudtam valamiről, pedig nekem feltétlenül tudnom kellett volna róla; nem elégedettek velem, igaztalanul intettek, hogy ezt vagy azt másképp csináljak, semmibe veszik a szolgálatomat, és a többi. 3. Pletykálgatás: néhány „meg-

felelő” helyen elejtett gonosz szó vagy mondat. 4. Törtetés: erre jó példát ad nekünk a Bibliából Zebedeus fiainak kérése (Máté 20,20). Miközben Jézus a haláláról és a feltámadásáról beszél, a két tanítványt csak az érdekli, milyen helyet készít nekik Jézus a mennyben. 5. Féltékenység: már megint más családdal mentek el kirándulni; minket nem hívtak meg ide vagy oda, bezzeg másokat igen; másokkal jóval többet vannak együtt, mint velünk – nem szerelmi, hanem „baráti három-, négy- és ötszögek” vizslatják egymást, ki kivel mit csinál; más szolgálatát jónak tartják, az enyémet kritizálják; mást bátorítanak, engem nem; minket kevésbé szeretnek, mint másokat, és a többi. 6. Versengés: kinek jut a jobb szolgálat, kihez jutott el előbb információ, ki kivel lehet jóban, ki van közel a tűzhöz, ki szólhat bele a dolgok menetébe, és a többi.

Összefoglalva azt lehet mondani, hogy az egység akkor bomlik meg, a Sátán akkor képes előretörni, amikor nincs igazi, Jézustól kapott szabadságunk egymást szeretni. „Az egész test ... épüljön szeretetben” – olvashatjuk az apostol szavait. Figyeljünk az Igére (Ef 4): „jussunk el mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőtt korra, a Krisztus teljességét elérő nagykörűságra”.

Feltehetjük magunkban a kérdést: mi nagykorúak vagyunk? Szabadok vagyunk szeretni? Hogy látjuk magunkat? És hogyan a gyülekezetünket?

Mi, fasoriak, örülhetünk, mert ha magunkra is ismertünk az előbb a bűneinkben, a Fasorban a Krisztus egyházára jellemző egységet is átélhetjük, megtapasztalhatjuk. Élvezhetjük az „egység gyümölcsseit”, amelyek a következők: áldás, épülés-fejlődés, öröm, békesség, erő és vonzás.

Devich Márton

TÜRMEZEI ERZSÉBET A HARMADIK

*Valamit kérnek tőled.
Megtenni nem kötelesség.
Mást mond a jog,
mást súg az ész.
Valami mégis azt kívánja: Nézd,
tedd meg, ha teheted!
Mindig arra a harmadikra hallgass,
mert az a szeretet.*

*Messzire mentél.
Fáradt vagy. Léptél százat.
Valakiért megegyet kellene.
De tested, véred lázad.
Majd máskor! – nyugtat meg az ész.
És a jog józanságra int.
De egy szelíd hang azt súgja megint:
Tedd meg, ha teheted!
Mindig arra a harmadikra hallgass,
mert az a szeretet.*

*Valakin segíthetnél.
Joga nincs hozzá. Nem érdemli meg.
Tán összetörte a szíved.
Az ész is azt súgja: Minek?
De Krisztus nyomorog benne.
És a szelíd hang halkán újra kérlel:
Tedd meg, ha teheted!
Mindig arra a harmadikra hallgass,
mert az a szeretet!*

*Ó, ha a harmadik
egyszer első lehetne,
és diktálhatna, vonhatna, vihetne!
Lehet, elégnél hamar.
Valóban esztelenség volna.
De a szíved békességről dalolna,
s míg elveszítenéd,
bizony megtalálnád az életet!
Bízd rá magad arra a harmadikra!
Mert az a szeretet.*

Kórházmisszió a világ legszegényebb vidékén
NYOLC HÓNAP INDIÁBAN

„Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel naponként a keresztjét, és kövessen engem. Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti, aki pedig elveszti az életét énértem, megmenti azt.” (Lukács 9,18)

Január 28-án másodszer köszönthettük a szerdai bibliaórán dr. Erdélyi Dániel gyermekorvos testvérünket, aki ez alkalommal a 2007 júliusától 2008 márciusáig terjedő, több mint nyolc hónapos Észak-Indiában végzett missziós szolgálat tapasztalatairól számolt be. A református egyház támogatásával indult útnak családjával, feleségével, gyermekeivel és húgával. Egy indiai keresztyén missziós szervezet, az Emmanuel Hospitals Association (EHA) kórházaiban dolgoztak. Az EHA kórházaiban főként brit támogatással csökkentett áron, kivételes esetekben akár ingyen gyógyítanak szegényeket, akik nem tudják kifizetni máshol az ellátás árát. Annyit érdemes még tudni ezekről a kórházakról, hogy fő profiljuk hagyományosan a szülészet, és hogy működésük feltétele egy hívő keresztyén indiai orvos felügyelete. Az Erdélyi család dr. Juni Chungath, a Fatehpuri kórház igazgatója hívásának tett eleget.

NINCS BIZTOSÍTÁS

Indiában izgalmas kultúrával, különös szokásokkal találkoztak, ugyanakkor az is látható, hogy az élet minden területét hihetetlen rendetlenség és igénytelenség jellemzi. Sok tekintetben szabályok nélkül élnek az emberek. A legalapvetőbb különbség Magyarországhoz képest az, hogy Indiának ezen a részén szinte senkinek sincs egészségügyi biztosítása. Ha valaki megbetegszik, az ellátás költségeit a családnak kell fizetnie. Ha nincs

elég pénzük, akkor akármilyen állapotban van is a beteg, nincs segítség. A betegek több mint 80 százaléka a magánrendelőket keresi fel. Létezik emellett az állami, elvileg ingyenes ellátórendszer is, de rendkívül korrupt, a gyakorlatban drágább, mint a magánintézmények. Az Egészségügyi Világszervezet (WHO) által nyújtott céltámogatások (pl. a tbc gyógyítására) nagyrészt a zsebekben tűnnek el. A vidéki betegek döntő többségükben a falusi képzetlen, írástudatlan kuruzslókhoz járnak, akiknek a tevékenységét senki sem ellenőrzi. A gyógyszertárakban bárki bármilyen gyógyszert megvehet, és a szereket a betegek maguk adagolják.

A nők általában otthon szülnek, csak akkor jönnek kórházba, ha valami baj van. Sok a halvaszületés és a súlyosan beteg újszülött az összes szülés számához képest. 2006-os statisztikai adatok szerint ezer élve születésből Magyarországon 6, Indiában 57 gyermek nem éri el az egyéves kort. A WHO kimutatta, hogy India felel a földkerekség újszülött-halálzásának egynegyedéért! Ez évente körülbelül egymillió csecsemőt jelent. A világ összes alultáplált gyermekének egyharmada Indiában él. Nagy az analfabetizmus. A média által hirdetett hatalmas fejlődés helyett a helyzet valójában hosszú ideje változatlan. A városok és az ipari területek fejlődnek, a többi nem. Nincs szolidaritás. A társadalmi rétegek között nagy különbség tapasztalható.

Mindent biciklis riksával szállítanak. Közlekedési szabályok nincsenek, vagy ha vannak, akkor nem tartják be őket. A vízvezetékek egymást keresztezve, szabadon futnak a hegyoldalon a házakhoz. A villanyvezetékek összegabalyodott drótcsomóra emlékeztetnek

egy betonoszlop tetején. Borzasztóan hiányosak a családok egészségügyi és higiéniai ismeretei. Ezek a legerősebb benyomások az országról, ahol a lakosság két százaléka keresztény.

GEKKÓK A FALON

A tízhetes felkészülési időt a család a turisztikai központnak számító, 2500 m-es tengerszint feletti magasságban fekvő Landourban töltötte. Innen indultak tovább a végleges szolgálati helyre, Fatehpurba, amely jóval délebbre, a Gangesz közelében fekszik. A negyven ágyas, nagy járóbeteg-forgalmat bonyolító kórház India egyik legszegényebb területén fekszik. Az intézményben az Erdélyi család érkezése előtt sem gyermekorvos, sem radiológus nem dolgozott. Nemrég kapott a kórház egy ultrahang gépet, amit radiológus nélkül használtak. A falvakban családok élnek egyetlen zöldséges stand fenntartásából. Luxusnak számított, hogy a kenyeret nem maguk sütötték, készen vették. Erdélyiek lakásának falain időnként gekkók rohangáltak szúnyogokat keresve. (Jól működtek szúnyogháló helyett). Víz és áram alig volt.

A fatehpuri Broadwell Keresztény Kórház a szegények és az alsó középosztály ellátását végzi. A látogatottság és a betegszám nagyon változó volt. A héten a szerda és a szombat (a munkahét hat napos) oltási nap, ezért ilyenkor sok babát hoznak a szülők. Ter-

hesgondozásra heti 1-2 alkalommal van lehetőség. Jelentős számban végeznek tudógyógyászati és szemészeti kezeléseket is. Az utóbbi főleg hályogműtéteket jelent. Egy német keresztény szervezet támogatásával 2006. ősz és 2008. január között kb. 700 ingyenes hályogműtétet végeztek el a kórházban. Volt úgy, hogy rutinos orvosok napi 100 operációt végeztek reggel 9-től éjjelig. Januárban ez befejeződött, mert az állami hivatal több mint egyéves késéssel sem fizette ki a műtétekért járó pénzt.

PICI ÁGY HŐSUGÁRZÓVAL

A kórházban van egy 12 ágyas kórterem és ezen kívül még hat elkülönített kórterem gazdagok vagy fertőző betegek részére. A nővérek szegény családokból jönnek. Két év képzés után beállnak a munkába, de nem ismerik a koraszülötteknél gyakran előforduló jellegzetes légzési problémákat. Előfordult, hogy kikapcsolták a baba légzési elégtelenségét jelző műszert, hogy a sípoló hang ne zavarja őket, és magára hagyták az újszülöttet.

Nyáron nagy a meleg. Néha a 45 °C-t is eléri. Télen a hőmérséklet 5 °C körül van, ami fűtés hiányában elég fagyos. A kórterem hőmérséklete ilyenkor 10 °C. A fehér köpeny a kabát tetejére kerül. Ilyen hőmérsékletben a kritikus állapotban beérkező koraszülött babák csak az amerikai hősugárzó alatt tarthatók életben. Így néz ki a csecsemő intenzív osztály: pici ágy felett hősugárzó lámpa.

A műtő jól fel van szerelve. A külföldi támogatások jórészt az infrastruktúra fejlesztését célozzák, és a vezetés is ebbe a helyiségbe fektette a legtöbb energiát. Az altatókészülék két éve érkezett Angliából.

A beszámolómból megbizonyosodhattunk róla, milyen nehéz feladat külmiszióban szolgálni, de az is kiderült, Isten gazdagon megáldja azokat, akik Neki szolgálnak.

Lejegyezte: Lux Éva

A Biblia üzenete 4 képben

A mögöttünk hagyott több mint tizenkét hónapban két lelkipásztorunk tollából is megjelent Isten által ihletett íráások, kötetek. Mezey Tibor A szív bölcsessége című kötete karácsonyra, Végh Tamás A nagy szabadítás című könyve pedig húsvétra kerülhetett az olvasók kezébe.

Vezető lelkipásztorunk, Végh Tamás új könyvében arra törekszik, hogy segítsen sokakat a Biblia alapüzenetének megértéséhez. Mondanivalója kifejtéséhez négy képet, rajzolt ábrát használ. Először arról szól, hogy mi volt Isten eredeti terve azzal, hogy világot teremtett, és benne az ember életét elindította. Ezt az életet két különböző világba kapcsolta be úgy, hogy az anyagi világhoz az összes érzékszervünkkel, az örökkévaló világhoz pedig egyetlen „érzékszervünkkel” – a hittel – kapcsolódjunk. A kérdés kifejtése során látatja velünk, hogy mennyire időszerű az Éden kertjében elhelyezett embernek adott feladat: műveld és őrizd... Az Úristen szabadságot adott az embernek, hogy teremtménye ebben a szabadságban önként, boldogan ragaszkodjon Óhozzá, és ebben a kapcsolatban bontakozzék ki az élete – Isten dicsőségére. Az Isten szereteturalma alatti életforma az igazi élettere az embernek. A második kép illusztráció ahhoz, mi történt az ember életével, hiszen az egészen mást mutat, mint ahogyan Isten elgondolta. A bűneset nyomán az idilli indulás megtört, az ember elvesztette igazi közösségét Istennel, megromlott a viszonya környezetével, embertársaival – és megromlott a természete is. A továbbiakban arról olvashatunk: a Biblia nem hagy kétséget afelől, hogy Sátán létező valóság, hatalmas

intelligencia, s ha beengedjük az életünkbe, legyőz bennünket. Kinek hiszünk, kinek nyitjuk meg a szívünket: Istennek vagy Sátánnak? Látathatjuk: három olyan csalétket helyez el a nagy összedobáló az első emberpár előtt, amely Isten kezéből ajándék, Sátán kezéből pedig csapda lesz. Nagyon is mai a három csalétek, a sátáni ajánlatú dicsőségvágy, élvezetvágy és szer-

zési vágy. Ezen a hármas rugón mozog a mai élet is – és kirajzolódnak a romlás tünetei: a bizalmatlanság, a félelem, a másik (mások) hibáztatása, sőt Isten megvádolása is az elrontott életért...

A harmadik képnél érünk a csúcshoz – olvassuk –, mert a Biblia üzenetének lényege a János 3,16 igében van: „*Mert úgy szerette Isten e világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*” Ez, a megváltás üzenete, minden más vallástól megkülönbözteti a kereszténységet. Mert minden más úton önmegváltási kísérlet folyik. Egyedül itt hangzik el az, hogy az önmagán segíteni nem tudó bűnös embert Isten megváltotta – az Úr Jézus kereszthalála által. Az ember Isten országába léphet újra, ha hitet nyer, és megragadja a feléje nyújtott mennyei kapcsolatot.

A negyedik kép abban segít, hogy megértsük, mit jelent, ha valaki megismeri Jézust, és új életet talál. Mert az újra helyreállt meny-

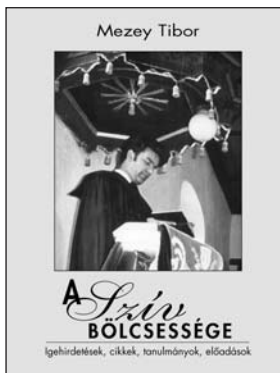
neyei kapcsolat nyomán megindul a földi kapcsolatok rendeződése is. Az Úrtól bocsánatot kapott ember már bocsánatot tud kérni a másiktól... Ugyanitt megláthatjuk azt is, hogy Jézus a kereszten nem csak a bűneink büntetését vállalta fel, hanem a megromlott természetünket is halálba vite. Az újjászületett ember pedig új természetet nyer a Szentlélek által, és termi a Lélek gyümölcsét.

A nagy szabadítás című könyv tehát a Biblia üzenetét tolmácsolja négy képben – úgy, hogy a teremtés üzenetétől az ember bukásán át elvezet a Jézus Krisztusban kapott megváltás örömhíréig és a hittel megragadható új életig. A szerző odaszánt életű lelkipásztor, aki jól sáfárkodik talentumaival és

kegyelmi ajándékaival, rácsodálkozik a teremtetett mikro- és makrovilágra, s ebbe úgy von be minket, olvasókat is, mint akiket ismer és szeret, és velünk együtt halad tovább. Eközben magunk is ráismerünk a megszólító, észre és szívre egyaránt ható Igékre, amelyek valóban aranyalmák ezüsttányéron... Ráismerünk a napjainkból vett emberi példák sokaságára, amelyek akár rólunk is szólhatnak. Ráismerünk a könyvre, amit már – hallottunk. Hallhattuk esküvői, kereszteselői előkészítőkön, konfirmációi órákon, bibliaórákon vagy egyéb igei alkalmakon. Ezeket veheti most – így egybeszerkesztve – kezébe a Kedves Olvasó, hogy épüljön általa, és indíttatást is kapjon a Biblia rendszeres tanulmányozására.

A szív bölcsessége című könyv kinyitáskor egy olyan kis tükör képe sejlik föl előttem, amelyet az író legelőször önmaga elé tart. Mezey Tibor lelkipásztor számadásszerű írsaiból egy tanulni és tanítani szerető arc mosolyog felém. Taníts, Uram – imádkozta –, egy életen át taníts engem a szív bölcsességére, hogy valóban a Tied lehessenek! Az itt közzétett prédikációi éppen az így kapott bölcsesség munkálkodása nyomán hoznak hozzánk közelebb olyan embereket, mint a filippi börtönőr, a házasságtörő asszony, a vagyonához ragaszkodó gazdag ifjú vagy a Jézust megtagadó Péter; illetve új megvilágításba helyeznek ismertnek vélt dolgokat elhívásról, kiválasztásról, szolgálatról, reformációról, életről és örök életről. Nemrég ő maga mondta el nekem prédikációra készülés közben,

hogy épp most értett meg az özönvíz történetével kapcsolatban valami nagyon fontosat. Örömet meg kellett osztani valakivel. Prédikációi arról is bizonyoságot tesznek, hogy jól ismeri az Ő Urát – Drága Krisztusát, ahogy imádságban megszólítja –, de jól ismeri az embert, a környezetét is. Igehirdetéseit az életből vett példák sokasága teszi igazán gazdaggá, hitelessé. Hallgatni és olvasni is jó azokat. Irodalmi műveltsége, versszeretete az érzelmi elemek esetenkénti túláradásában is tetten érhető.

Mezey Tibor könyvét a gyülekezeti élet hétköznapi kérdései iránt érdeklődők is nagy haszonnal forgathatják. Amit áldásként Urától kapott, azt mások épülésére is szeretettel ajánlja.

Dévai-Józsa Gábor

Vakmisszióba toboroznak segítőket

Partra vetett tengeri csillagok

Éjszakánként a dagály partra sodort, majd a szárazon hagyott sok-sok kis tengeri csillagot, amelyek elpusztultak volna tehetetlenül a napon. Ám minden hajnalban egy kislány viszszaadobálta őket a vízbe. Sokan nem értették furcsa szokását:

– Mi értelme van ennek, hiszen a tengerpart végtelen hosszú, és számtalan tengeri csillag hever itt magára hagyatva. Ha néhányat visszaadobsz, az igazán nem számít semmit!

A kislány csak ennyit mondott:

– Ennek az egynek számít – és visszaadott egy csillagocskát az éltető vízbe.

Nekünk is az a célunk, hogy úgymond partra vetett életeket mentsünk. Mi is olyanok vagyunk, mint a történetbeli tengeri csillagok: szeretnénk eljutni az éltető vízig, de ki vagyunk száradva, nincs erőnk, nem tudjuk az utat, és csak vergődünk a parton. Szeretnénk másoknak is megmutatni azt az utat, azt a személyt, az Úr Jézus Krisztust, aki szabadságot tud adni. Ez a fő célunk: az utat az éltető vízhez megmutatni. Ezért a nevünk Tengeri Csillag Egyesület.

A mi tengeri csillagjaink az „ép” gyerekek mellett a vak, illetve tanulásban akadályozott gyerekek. Egyesületi keretek között működünk, elsősorban pályázatokból élünk, valamint adományokból. Programjaink összeállításánál mindig arra törekszünk, hogy legyenek nagyon vidámak, szórakoztatóak, izgalmasak, a lelki részük pedig komoly. Egyik fő vonzereje egyesületi programjainknak a korcsolyázás. Itt alakítjuk ki azt a kis csapatot, akikkel aztán a nyári táborunkat szervezzük. Minden hónapban szervezünk valamilyen időjárástól függő programot is. (Például filmklub, táncitanítás, kirándulás, bowling, bűvárkodás, strandolás, sziklamászás, csörgőlabdázás, tandemezés, lovaglás.) Szintén nagy örömforrás a bobozás, az íjászkodás és a tekézés.

A nyári tábor célja az evangélizáció, az

aktív igetanulmányozás. Ez tölti ki a délelőtti időt, míg a délutánt a pihenés, szórakozás. Minden programunkra hívunk fiatalokat, hogy jöjjenek, és szolgáljanak köztünk. Fontos a sérült, fogyatékos fiatalokat olyan élményekhez juttatni, amilyeneket ép társaik is átélnek, hogy megtapasztalhassák: „ezt én is meg tudom csinálni”!

A misszió és az integráció sajátos és közös találkozási pontja látássérült fiataljaink gyülekezetbe való beépülésének segítése. Így indultak el – a fasori gyülekezet támogatásával – a hétközi bibliaóráink havonta egyszer.

Mindenki önkéntes közöttünk. Az egyesület tagjai írják a pályázatokat, könyvelnek, szervezik a programokat. Kéthetente imaközösséget tartunk. A legnagyobb problémánk, hogy nagyon kevés látó gyerek jön közénk. A vak fiatalok életkora 5 évestől 25 évesig terjed, ezért szükségünk lenne korban hozzájuk illő, látó segítő fiatalokra is. Mivel ilyen nagy a korosztályi különbség, ezért a lelki alkalmakat, beszélgetéseket is szét kell osztani csoportokra, mely csoportok vezetéséhez is szükség van élő hitű segítőkre. Hívogatunk mindenkit, hogy aki úgy érzi, szívesen részt venne ebben a szolgálatban, szívesen jöjjön akár gyermekeivel, családjával együtt, az jöjjön közénk.

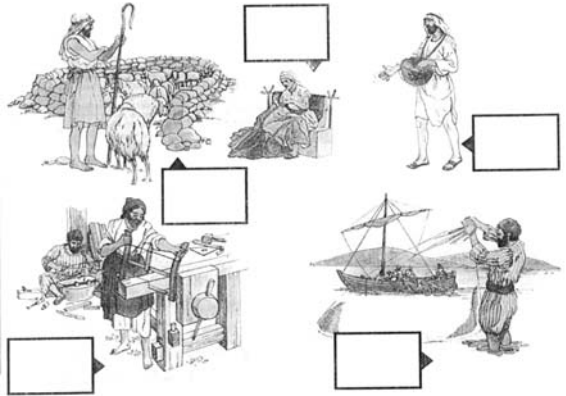
Halász Ágnes

Kedves Gyerekek!

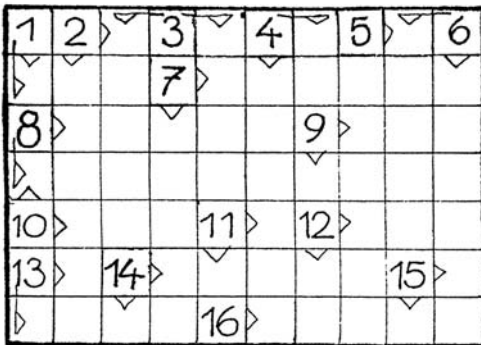
Szerettek rejtvényt fejteni? A mi gyerekeink igen – és remélem, Ti is, mert most ilyen feladatokat lesz. Egy kicsit nehéz is, de nyugodtan kérjétek segítséget nagyobb testvéreitektől vagy szüleitektől! A szünetre nagyon jó pihenést és élményekben, áldásokban gazdag nyarat kívánok minden családnak: **Zsó néni**

1. Bizonyára felismeritek, hogy melyik embernek mi a foglalkozása. De vajon azt is tudjátok, hogy az alábbi bibliai személyek közül ki melyik foglalkozáshoz – képhez köthető? József, Kain, Simon (Ap.csel 9), Dávid és Péter

Írjátok be (vagy kérjétek meg egy írni tudó családtagotokat) a képekhez nyilazott négyszögekbe a foglalkozást és az azt űző személy nevét is!

2. Pünkösdi rejtvény

Pünkösdi rejtvény
(Skandináv módra)

1. Hogy is mondják?
Római:1
2. Foszfor vegyjele
Levél ad ilyen neszt
3. Az egyik apostol
Tésztaféle
4. Taksony szélei!
Béke jelképe is

5. Belga gk. jel
Apostoli foglalkozás
6. Bibliai torony
Folyton piszkál
7. Hívek közössége
Ritka női név
8. Békés... (színészné)
Pünkösdi ünnepelt
9. Posztó v. helynév
Éles kezdet!
10. Kén vegyjele
Zenébóna tolvajnyelven
(ill. Zsargon kifejezéssel)
11. Névelő
12. Elakadt
Páratlan átok!
13. Rövid mutatószó
Szülő
14. „Hitetlen” apostol
Ipszilon
15. Névelő
Sóhaj hangzása
16. Kusza növényzet

HANGVERSENYEK, ZENÉS ÁHÍTATOK

A VÁROSLIGETI
FASORI REFORMÁTUS TEMPLOMBAN

Június 7. vasárnap, 17 óra

Bartus Helga orgonaestje

Július 24. péntek, 18 óra

**a Dunamelléki Ref. Egyházkerület
kántorképző tanfolyamának
záróhangversenye**

Szeptember 6. vasárnap, 17 óra

**Horváth Lóránd (Marosvásárhely)
lelkipásztor, költő zsolnárszerzeményei**

Szeptember 19. szombat, 18 óra

Vox Nova baptista férfiak

Október 4. vasárnap, 17 óra

a KRE Soli Deo Gloria énekkar

Október 17. szombat, 18 óra

**Kovalszki Mária (zongora) és
Kokas Dóra (cselló) kamaraestje**

November 1. vasárnap, 17 óra

**Várnagy Andrea és Farkas Zsolt
négykezes zongoraestje**

December 6. vasárnap, 17 óra

**Orgonazene adventben
Pálúr János orgonaestje**

EGYÉB ALKALMAINK

- **Férfi bibliaóra** minden hó első keddjén
du. 6 órakor
- **Pároskör** minden hó harmadik péntekjén
du. 6–8 óráig – gyermekmegőrzéssel
- **Baba-mama kör** minden hó első csütörtök-
jén de. 9.30–11.30 óráig – gyermekmegő-
réssel
- **Fiatalasszony- és Anyakör:** Minden hó 2.
és 4. péntekjén este 1/2 7–8 óráig
- **Női kör:** minden hó 2. szombatján du. 4–6
óráig.
- **Skót Misszió** (VI. ker., Vörösmarty u. 51.)
szerdán du. 4 órakor bibliaóra

PÜNKÖSDI

ÜNNEPI ISTENTISZTELETEK

Május 31., Pünkösddvasárnap

reggel 8 óra úrvacsorás istentisztelet

de. 10 óra úrvacsorás istentisztelet

gyermekmegőrzés 3 éves korig

gyermekistentisztelet négy korcsoportban

du. 5 óra úrvacsorás istentisztelet

Június 1., Pünkösdhétfő

de. 10 óra úrvacsorás istentisztelet

gyermekmegőrzés 3 éves korig

ÁLLANDÓ ALKALMAINK

Vasárnap de. 10 óra: istentisztelet

de. 10 óra: gyermek-istentisztelet

4 korcsoportban

1. csoport 3–4 évesek,

2. csoport 5–7 évesek,

3. csoport I–III. osztály,

4. csoport IV–VI. osztály

gyermekmegőrző szolgálat:

3 éves korig

Kedd de. 10 óra: bibliaóra

du. 17 óra PICIFI bibliaóra

(középiskolás korosztály)

Szerda du. 6 óra: bibliai közösségi óra

este 1/2 7 óra: TIMÓTHEUS

ifjúsági bibliaóra (20 éves kortól)

Csütörtök du. 4 óra: gyülekezeti bibliaóra

Péntek 1/2 5 óra: új ifi bibliaórája

(14–15 évesek)

este 1/2 7 óra: felnőtt ifjúsági bibliaóra

Minden hónap harmadik vasárnapján

du. 6 órakor ifjúsági istentisztelet

Gyülekezeti hittanórák és konfirmációi órák

hétköznap korcsoportok szerint

Énekkari próba

Hétfő du. 6 óra és vasárnap de. 9 óra

FASORI HARANGSZÓ

A Budapest Fasori Református Egyházközség
időszakos kiadványa.

Felelős szerkesztő: Devich Márton

1071 Budapest, Városligeti fasor 5.

Tel.: 342-7311

e-mail: hivatal@fasor.hu • weboldal: www.fasor.hu